

Francozi dobro napredujejo, dočim Angleži ne posebno.

FRANCOSKE ČETE SO V BLIŽINI MESTA PERONNE, KI JE VELIKE VAŽNOSTI. — FRANCOZI IN ANGLEŽI SO DOZDAJ VJELI ŽE 15,000 NEMCEV. — ANGLEŽI PRAVIJO, DA SO NEMCI IZGUBILI ŽE 60,000 MOŽ. — ANGLEŽI NE MOREJO BOGVE KAKO HITRO NAPREDOVATI, KER NEMCI SVOJE GLAVNE SILE POŠILJAJO PROTI NJIHOVIM VRSTAM. — IZPRED VERDUNA.

London, Anglija, 5. julija. — Na francosko-angleški fronti v Somme dolini so imeli včeraj Francozi precejšnje uspehe, medtem so bile pa angleške čete zapletene v boj na svoji fronti in nekoliko napredovale; vse v zadnjih dneh zavzeto ozemlje so obdržale.

V severnem delu Somme doline so Francozi vprizorili hud napad na drugo nemško črto pri Clery-Maricourt poti, severozahodno od Peronne. Zavzeli so tudi vas Hem, ki se nahaja v bližini omenjenega mesta.

V južnem delu doline Somme se so Francozi vrgli na drugo nemško črto in jo zavzeli v dolžini desetih kilometrov. Osvojili so tudi vas Estrees, v kateri so vjeli tudi 200 Nemcev.

Zdaj so Francozi skoro pred durmi mesta Peronne, ki je zelo velike vrednosti, kajti to je veliko železniško križišče; ako bodo zavzeli to mesto, potem bodo Nemci odrezani od zaloge za potrebščine.

Nemci to vidijo, vsled česar se nadvse ljuto bore za to mesto; prišlo je celo že do bajonetnih spopadov.

Francozi in Angleži so dozda vjeli preko 15,000 Nemcev, poleg tega so jim vzeli pa tudi veliko množino vojnega materiala. En sam francoski armadni zbor je zaplenil šestdeset velikih topov.

Francozi nekoliko lažje napredujejo kot Angleži, kajti Nemci so poslali največje sile proti Angležem.

Mnenje je, da so Nemci sklenili najprej streti angleško ofenzivo, če bodo vsled tega prav nekaj ozemlja izgubili na jugu.

Nemci se na angleški fronti zoperstavljajo z veliko trmoglavostjo, vsled česar imajo tudi ogromne izgube. Nemške čete, ki so se dozda borile pred Verdunom, so premestili v severni del Somme doline.

Neko poročilo iz Nizozemske se glasi, da so pričeli Nemci zbirati velike množine vojaštva na belgijski fronti ter da nameravajo pričeti z ofenzivo.

Ceni se, da so Nemci izgubili dozda že 60,000 vojakov, namreč mrtvih, ranjenih in vjetih.

Berlin, Nemčija, 5. julija. — Nemško uradno poročilo, tikajoče se bojev na zahodu, se glasi:

— Na celi fronti so se vršili vroči boji.

Na desnem bregu reke Anere smo vjeli 48 častnikov in 867 mož.

Sovražnik napada zelo hrabro, toda njegovi uspehi so, v primeri z njihovimi izgubami, majhni.

Pariz, Francija, 5. julija. — Francosko poročilo glede verdunskega bojišča se glasi:

— Ne levem bregu reke Meuse je vprizoril sovražnik včeraj hud napad na Avocourt, toda ni imel uspeha; moral se je umakniti pred našim ognjem, ki smo mu ga pošiljali iz naših strojnih pušk.

Pozneje so Nemci vprizorili še en napad na naše postojanke med Avocourtom in višino štev. 304. Posluževali so se gorečih tekočin, toda kljub temu smo jih zavrnili z velikimi izgubami.

Na desnem bregu reke Meuse se nadaljuje bombardiranje, ki je zlasti hudo pri Thiaumontu.

V Lotaringiji so Nemci po daljšem pripravljenju napadli naše pozicije pri St. Martinu, vzhodno od Luneville; imeli so začasen uspeh. Osvojili so bili par naših zapopov, toda pozneje smo vprizorili protinapad in jih prepodili iz naših jarkov.

Berlin, Nemčija, 5. julija. — Nemško poročilo o verdunskih bojih se glasi:

— Na levem bregu reke Meuse se ni nič posebnega. Na desnem bregu so Francozi poskušali napadati, toda niso imeli niti najmanjšega uspeha. Izgube so imeli velike.

Berlin, Nemčija, 5. junija. — Sedajna splošna zavezniška ofenziva je napravila v vseh nemških krogih veliko razburjenje, vendar malone vsak Nemec je prepričan, da zaveznički ne bodo imeli uspehov.

Časopisje prinaša velike članke, v katerih se bavi z zadnjimi dogodki in pozivlja ljudi, da ostanejo mirni tudi če bi bil slučaj, da bi zaveznički kaj napredovali, kajti tako napredovanje bi bilo le začasno.

Nemci so zajeli danski parnik. — Kodan, Dansko, preko Londona, 5. julija. — Nek nemški rusilec je zajel danski parnik "Flora", ki je bil na poti v Anglijo ter ga odpeljal v Swinemunde.

Anglija bo poostila svojo blokado. — London, Anglija, 5. julija. — Iz zanesljivih virov se je izvedelo, da bo Anglija poostila svojo blokado.

Rusi in Turki.

Turki poročajo, da so zavzeli mesto Kermansah. — Splošen poraz ruskih čet. — Odbiti napadi.

Amsterdam, Nizozemska, 5. julija. — Na Dunaj je dospelo iz Carigrada poročilo, da so ruske čete odšle iz Kermansaha v zapadnem delu Perzije ter da so zavzeli mesto Turki.

V poročilu je tudi omenjeno, da se je vršila 30. junija zapadno od mesta izvanredno vroča bitka, v kateri so bili Rusi popolnoma poraženi. Ker ostankom ruske armade ni kazalo drugega, so se umaknili in prepustili mesto sovražniku. — Turki so dospeli v mesto 1. julija.

Carigrad, Turčija, 5. julija. — Vrhovno poveljstvo turške armade je danes oficijelno razglasilo, da se Rusi v divjem begu umikajo iz pred Koserabada proti Mahidehtu ter da so na svojem umikanju izpraznili tudi mesto Heraunabad. Na kavkaški fronti so utrdili Turki vse svoje pozicije severno od Čorka ter v tem delu odbili vse sovražniške napade.

Tozadevno poročilo se glasi:

V Južni Perziji so se začeli Rusi 28. junija umikati proti Mahidehtu. Ruska posadka je zapustila tudi mesto Heraunabad.

Severni breg reke Čoruk v Kavkazu je izvanredno močno utrjen. Vse ruske napade smo z lahkoto odbili. Vjeli smo par sto ruskih vojakov ter zaplenili nekaj vojnega materiala.

Črnogorci se baže puntajo.

London, Anglija, 5. julija. — Londonski "Times" je dobil iz zanesljivih virov, namreč od Črnogorcev, ki se nahajajo v Franciji, informacije, da je izbruhnila v Črnogori ustaja proti Avstriji.

Voditelji so bivši ministri, na katerih glave je avstrijska vlada razpisala že visoke nagrade. Črnogorski puntarji so se baže utrdili v črnogorskih gorah.

"Ryndam" je zadel na skalo.

Rotterdam, Nizozemska, 5. julija. — Parnik nizozemske-ameriške črte, ki je odplul iz New Yorka dne 17. junija, je zadel na neko skalo blizu Kirkwalla. — Poškodbe niso nevarne.

Pozcer pošiljatelji denarja!

Valed negotovega dostavljanja pošte, ki je namenjena iz Amerike v Avstrijo in Nemčijo ter narobe, spravljamo denarne pošiljke do preklica le pod pogojem, DA SE VSELE VOJNE IZPLAČA MOGOČE Z ZAMUDO. DENAR NE BO V NOBENEM SLUČAJU IZGUBLJEN, ampak nastati zamorejo le zamude. Mi jamčimo za vsako denarno pošiljatev toliko časa, da se izplača na določeni naslov. Istotako nam jamčijo zanesljive ameriške banke, s katerimi smo sedaj v zvezi radi vojne in radi popolne sigurnosti pri pošiljanju denarja.

Cene:

K	\$	K	\$
5....	.90	180 ..	16.80
10....	1.80	190 ..	18.20
15....	2.30	200 ..	19.60
20....	2.80	210 ..	21.00
25....	3.70	220 ..	22.40
30....	4.40	230 ..	23.80
35....	5.10	240 ..	25.20
40....	5.80	250 ..	26.60
45....	6.50	260 ..	28.00
50....	7.20	270 ..	29.40
55....	7.85	280 ..	30.80
60....	8.55	290 ..	32.20
65....	9.25	300 ..	33.60
70....	9.95	310 ..	35.00
75....	10.65	320 ..	36.40
80....	11.35	330 ..	37.80
85....	12.05	340 ..	39.20
90....	12.75	350 ..	40.60
95....	13.45	360 ..	42.00
100...	14.15	370 ..	43.40
110...	15.40	380 ..	44.80
		390 ..	46.20
		400 ..	47.60
		410 ..	49.00
		420 ..	50.40
		430 ..	51.80
		440 ..	53.20
		450 ..	54.60
		460 ..	56.00
		470 ..	57.40
		480 ..	58.80
		490 ..	60.20
		500 ..	61.60

Ker se zdaj cene denarja skoraj vsak dan menjajo, smo primorani računati po najnovejših cenah in bomo tudi nakazovali po njih. — Včasih se bo zgodilo, da dobi naročnik kaj več, včasih pa tudi kaj manj. Lest dopne na napad ponašati par dni kasneje in med tem, ko dobi naročnik list v roko, se pri nas cene morda še večkrat spreminjajo.

TVTKA FRANK SAKSER, 28 Cortlandt St., New York, N. Y.

Carranza in Zdr. države.

Nevarnost za vojno je zdaj skoro izključena. — Predsednik Wilson je zadovoljen z odgovorom.

Washington, D. C., 5. julija. — Nota, ki jo je mehiški poslanik Arredondo dostavil državnemu departamentu, je v popolno zadovoljstvo predsednika Wilsona in državnega tajnika Lansinga.

Carranza sicer ni vsem zahtevam Združenih držav direktno ugodil, pač pa je pripravljen glede vsake stvari se sporazumeti. Iz nje gove note, kot so se izrazili državni uradniki, je razvidno, da noče vojne.

Carranza pravi, da bo napel vse moči, da bo preprečil nadaljne napade banditov na obmejna mesta. Ameriška vlada bo vkrnila zdaj sledeče korake:

1. Vlada v Washingtonu se bo raje potom "not" dogovorila s Carranzovo vlado in se ne bo podvrgla nobenemu posredovanju.

2. Predsednik Wilson bo potom državnega tajnika Carranza sporočil, da je pripravljen pričeti s pogajanj.

3. Pershingove čete bodo takoj odpoklicane, ko bo Carranza pokazal, da je njegova resna volja preprečiti napade na ameriška mesta.

4. Predsednik Wilson bo zahteval, da Carranzova vlada napne vse moči, da se ne bodo dogajali spopadi med njenimi in ameriški vojniki, bodisi z onimi na meji, ali pa z onimi pri Pershingovi ekspediciji.

5. Predsednik Wilson bo pozval Carranza, da prične skupno z Zdr. državami poskušati napraviti mir in red v Mehiki.

Predsednik Wilson se bo s svojimi kabinetnimi člani posvetoval glede note v petek, pri običajni tedenski seji.

To noto se smatra za največje delo, katero je kdaj naredil Carranza. V vseh vladnih krogih v Washingtonu vlada največja zadovoljnost, da se je vse tako mirnim potom rešilo; vsi so prepričani, da bo Carranza storil vse, da le ne bo prišlo do prelivanja krvi.

Milica bo kljub temu ostala na meji, dokler ne bo očitno, da je meja varna.

Bolezen v New Yorku.

Nova epidemija se grozovito hitro širi. — V štiriindvajsetih urah je bilo več kot sto slučajev.

Tekom zadnjih dveh dni se je pojavilo nad dvesto novih slučajev mrtvoudnosti pri otrocih, kajti dozda se niso mogli zdravniki, kljub temu, da se prizadevajo na svojo moč, iznajti zdravila oziroma sredstva zopet to nenavadno bolezen. Samo tekem zadnjih štiriindvajsetih ur je bilo prijavljenih stotina najst novih slučajev in sedem otrok je bil umrl.

Mestna uprava je dovolila zdravstvenemu departamentu \$80,000, s pomočjo katerih mora poskušati zatreti bolezen.

Zdravstveni departament je najel takoj še več zdravnikov in bolniških strelčev ter zaukazal vsem kinematografičnim gledališčem, nedeljskim šolam in drugim takim krajem, kjer se zbirajo otroci, da ne dopuste vstop otrokom izpod šestnajstega leta.

Staršem se je na naročilo, da takoj pokličejo zdravnika, ako se otrok slabo počuti.

Dr. Emerson, komišner zdravstvenega departamenta, je sporočil vsem cerkvenim predstojnikom, da bo v najkrajšem času tudi primoran prepovedati otrokom zahajati v cerkev.

Chicago, Ill., 5. julija. — Zdravstvene oblasti v tem mestu preiščejo vsakega otroka, ki pride z Vzhoda, kajti boje se, da se ne bi zaneslo sem otroško mrtvoudnost, ki zdaj v veliki meri razsaja po New Yorku.

Zdravstveni komišner Robertson je sporočil, da sta se zdaj že dva tka slučajev pojavila tudi v Chicago.

Z Balkana.

Jonescu in Fikescu sta se sprijaznila. — Italijanska ofenziva na Tirolskem. — Konfiskacija.

London, Anglija, 5. julija. — Reuterjeva brzojavna agencija je dobila od svojega dopisnika v Bukareštu poročilo, da so na Bolgarskem internirali vse sovražne inozemce ter jim zaplenili vsa posestva in imetje.

Atene, Grško, 5. julija. — Ker so zavezniški dosegli, kar so že pred časom zahtevali od grške vlade, so prišli na dan z novimi zahtevami. Najvažnejša teh zahtev je, da se morajo Grki pridružiti zavezniškom, češ, da bodo začeli Francozi in Angleži s splošno ofenzivo proti Macedoniji in Bolgarski. — Tej želji jim Grška najbrže ne bo ugodila.

Grki so bili prpričani, da bodo z demobilizacijo armade popolnoma ugodili zavezniškom, zdaj so pa izprevideli, da postajajo njihove zahteve z vsakim dnem večje.

London, Anglija, 5. julija. — Nek tukajšnji časopis je dobil iz Bukarešta poročilo, da sta se stranki bivšega notranjega ministra Jonesca in bivšega voditelja konservativcev, Filipescu, združili ter sklenili skupno delovati.

Obe stranki sta se začeli javno zavzemati za zavezniške.

Rim, Italija, 5. julija. — Vojno ministrstvo je izdalo danes poročilo o napredovanju italijanskih čet v Tridentu. — Italjani so zavzeli goro Corno in greben gore Sellugio.

Dunaj, Avstrija, 5. julija. — Avstrijsko vojno ministrstvo razglasi: — Vzhodno od Trbiča ter med Brento in Adijo so se morali Italjani umakniti.

Dva stavkarska voditelja v Minnesoti aretirana.

Virginia, Minn., 5. julija. — Tukaj so aretirali W. D. Searletta, nekega I. W. W. voditelja, in pa nekega Schmidta, ki je baje tudi delavski voditelj; oba sta obdolžena, da sta v zvezi z nekim umorom v Biwabiku, Minn.

Ameriški parnik potopljen.

Dover, Anglija, 5. julija. — Ameriški parnik "Jacob Luckenbach" je v megli zadel v nekega dozda še neidentificiranega parnika in se pogreznil, kajti dobil je zelo velike poškodbe. Moštvo se je rešilo.

ZAPLENJENA POŠTA.

Berlin, Nemčija, (preko Sayville), 5. julija. — Poroča se, da so angleške blokadne oblasti vzele s parnika "United States", ki je bil na poti iz New Yorka v Kodan, vso pošto.

Premorska poročevalna agencija pravi, da je bilo 948 vreč.

DENAR SE LAHKO ODPOŠLJE V STARO DOMOVINO TUDI PO BREŽIČNEM BRZOJAVU.

Naslov velja: vsaka beseda 65 centov; zaradi natančnosti je treba upoštevati tudi hišno številko in zadnjo pošto, ako se ista ne nahaja v kraju.

To svoto je dodati dnevnemu kurzu; manj od 50 kron ni mogoče poslati in ne več kakor 10,000 K. Brežične pošiljke gredo vse v Nemčijo, od tam se pa pošljejo denarne nakaznice po pošti na zadnje mesto.

Natančno smo poizvedeli, da take pošiljke dosepejo primeroma hitro za sedanje razmere in je mogoče dobiti odgovor nazaj, da je bil denar izplačan v 20 dneh. Zgoditi se pa kaj lahko, da pošiljatev traja tudi dalj časa in to, ako se napravijo napake pri brežičnem brzojavu; denarja se ne more izgubiti, pač pa je mogoča zakasnitev, ako se urine kje kaka napaka.

Kdor želi poslati na ta način denar v staro domovino, mora natančno napisati naslov in dodati: pošilje naj se po brežičnem brzojavu.

FRANK SAKSER, 28 Cortlandt St., New York, N. Y.

Silne borbe med ruskimi in avstrijskimi četami.

AVSTRIJCI POROČAJO, DA SO JUŽNO OD REKE PRIPET PREMAGALI RUSE IN VJELI TEKOM ENEGA MESECA NAD 20,000 VOJAKOV. — OPERACIJE OB GORENJEM TEKU REKE STYR. — POROČILA Z RAZNIH FRONT. — PRI BARANOVIČIH SE JE VNELA ZELO VROČA BITKA. — ZRAČNI SPOPADI. — RUSI SO ZOPET IZSTRELILI NEK NEMŠKI ZRAKOPLOV.

Petrograd, Rusija, 5. julija. — Vrhovno poveljstvo ruske armade naznanja:

— V ozemlju, ki leži severozapadno od Baranovičev, se je vnela že pred nekaj dnevi zelo vroča bitka, ki še ne bo tako kmalo končana. Sovražnik se nam izvanredno hrabro vstavlja in poskuša zavstaviti naše ofenzivno prodiranje.

Vroči spopadi so se vršili za postajo v vasi Ekimoviči. Parkrat je bila postaja v naših, parkrat pa v avstrijskih rokah. Slednjič je vendarle pripadla nam.

Ob celi fronti igra glavno ulogo artilerija. Predvčerajem sta padla generalni major Karpov in polkovnik Petkov.

Severozapadno od Čartoriske smo zavzeli z naskokom nekaj sovražnih pozicij. Zapadno od Kolki smo osvojili par avstrijskih strelnih jarkov, ki bodo za nas zelo velike strateške važnosti.

Na fronti med rekama Sohad in Lipa se bije vroča artilerijska bitka. Niti na naši, niti na sovražnikovi strani ni opažati posebnih uspehov.

Gališka fronta: Naše levo krilo, ki se nahaja že ob vzhodni Karpatov, se mora neprestano boriti z močnimi sovražniškimi zadnjimi stražami.

Pri Volji Sadovski smo brez posebnih naporov osvojili par avstrijskih strelnih jarkov v prvi obrambni črti. Ob dolenjem teku reke Lipe je vprizoril sovražnik več vročih napadov, ki so bili pa vsi, od prvega do zadnjega popolnoma brezuspešni.

Precejšnjemu številu sovražnika se je posrečilo se verno od izliva Lipe prekorčiti Styr. Mi smo sovražnika z vso silo napadli in ga pogнали z velikimi izgubami v beg. Vjeli smo sedem častnikov in skoraj tristo mož.

Naša artilerija je ob gališki fronti neprestano v akciji. Naše levo krilo potiska sovražnika proti zapadu. Ob cesti, ki veže Kolomejo in Delačín, smo zavzeli z naskokom vas Sadzadko. Pri tej priliki smo vjeli par sto avstrijskih vojakov in zaplenili dve strojni puški.

Nad Rigo se je pojavil nek sovražniški zrakoplov in začel metati bombe na naše bojne ladje. Zrakoplov smo izstrelili. Letalca, ki sta padla nepoškodovana na zemljo, smo vjeli.

V zračnih spopadih sta izgubila svoje življenje poročnik Izvekov in mehanik Nazarov; oba sta bila izvrstna zrakoplovca.

Na fronti med Rigo in Dvinskem se ni pripetilo ničesar posebnega.

Berlin, Nemčija, 5. julija. — Vrhovno poveljstvo avstrijske armade je izdalo sledeče poročilo:

— Pri Tumaču je ruska konjenica z vso silo napadla postojanke avstrijskih čet, katerim poveljuje general Bothmer. Napad se je izvršil na tri kilometre široki fronti. Ruse smo razkropili in jim prizadeli zelo velike izgube.

V splošnem se ni v Galiciji in Bukovini ničesar posebnega pripetilo.

V Voliniji prav dobro napredujemo. Pri Sokulu smo pogнали Ruse v beg.

Mesca junija smo vjeli južno od Pripeta 158 ruskih častnikov in 23,000 mož. Zaplenili smo veliko topov, devetdeset strojnih pušk in precej drugega vojnega materiala.

Dunaj, Avstrija, 5. julija. — Avstrijsko armadno poveljstvo poroča, da so avstrijske čete po uspešnem napadu na ruske postojanke ob gorenjem teku reke Styr vjele enajst ruskih častnikov in 837 mož.

Berlin, Nemčija, 5. julija. — Rusi sicer neprestano nadaljujejo s svojim ofenzivnim prodiranjem, toda njihovi uspehi se zadnji čas ne morejo primerjati z našimi.

Rusi so že večkrat poskušali prepoditi armado generala Linsingena iz njenih dobro utrjenih postojank, pa se jim je dozda še vsak poskus izjalovil.

Samo pri neki priliki so izgubili 1,200 mož in nad sto častnikov.

Armadna skupina bavarskega princa Leopolda: Rusi so se na par mestih umaknili.

Armadna skupina generala Bothmera: Jugovzhodno od Tumača smo si priborili nekaj zelo lepih uspehov. Južno od Bariša se je sovražniku posrečilo vdreti v nek naš strelni jarek, odkoder smo ga pa kmalo prepodili.

Armadna skupina generala Linsingena: Zadnje dni se ni ob celi fronti ničesar posebnega pripetilo. Jugozapadno od Lutska so bili vsi sovražniškovi poskusi, da bi zavzel neko našo pozicijo, brezuspešni.

"GLAS NARODA"

(Slovenic Daily.)
Owned and Published by the
SLOVENIC PUBLISHING CO.
(a corporation.)

FRANK SAKSER, President.
LOUIS BENEDIK, Treasurer.

Place of Business of the corporation
and addresses of above officers:
32 Cortlandt Street, Borough of Man-
hattan, New York City, N. Y.

En celo leto velja list za Ameriko in
Canada \$3.00
" pol leta 1.50
" celo leto za mesto New York 4.00
" pol leta za mesto New York 2.00
" Evropa za celo leto 4.50
" " pol leta 2.50
" " štiri leta 1.75

"GLAS NARODA" izhaja vsak dan
izvenredno nedeljo in praznikov.

"GLAS NARODA"
("Voice of the People")
Issued every day except Sundays and
Holidays.
Subscription yearly \$3.00.

Advertisements on agreement.

Doplat brez popusta in osebno se ne
priročuje.

Denar naj se blagovito pošilja po
Money Order.

Pri spremembi kraja naročnikov pro-
simo, da se nam tudi prejšnje bi-
lilistke naznanijo, da hitreje naj-
demo naslovnik.

Dopisom in pošiljankam naredite ta
naslov:

"GLAS NARODA"

32 Cortlandt St., New York City.

Telefon 4687 Cortlandt.

Par nasvetov.

Ker se je začelo med ameriškim
Slovenstvom zadnji čas precej ži-
vahnino gibanje in ker se skoraj vsi
strinjajo v misli, da se mora po-
magati Slovencev v starem kra-
ju, bo započeta akcija gotovo u-
spesna.

V tednu od 23. do 30. julija naj
ameriški Slovenci pokažejo, kaj
zmorejo, ako je treba pomagati
ubogemu slovenskemu narodu v
stari domovini.

Kaj trpijo naši ljudje, si mi niti
predstavljati ne moremo. Njihov-
vega trpljenja in njihovih bridko-
sti ni mogoče niti približno opi-
sati.

Se nikomur se ni posrečilo opi-
sati bridkosti, ki se zbere v mate-
rinem srcu, ko ji umre sin. — Kdo
bi opisal trpljenje naroda, ki je v
kratki dobi — dve leti —
izgubil svojo edino oporo, svoje
najboljše sinove?

Skoraj vse slovensko časopisje v
Ameriki je se zavzelo za to člove-
koljubno akcijo.

Ker se ni to zgodilo iz nikakih
strankarskih oziroma zadržanih na-
menov, mora podpirati to dobro
misel vsak, ki je po srcu Slovenec.
Kdor ne more ničesar darovati,
naj prigrinja drugim, da bodo
dali.

Pri tej stvari se nikdo ne zavze-
ma za vodstvo, nikdo se ni postavi-
vil v ospredje in rekel z odločno
gesto kot je že navada pri nas Slo-
venceh: — Vsi za menoj! Kdor ho-
če na drug način pomagati narodu,
naj bo zaničevan in preziran!

Vsega tega ni v tem važnem in
usodopolnem trenutku.

Spoznanje, da je treba pomaga-
ti, se je rodilo v nas vseh. Pri ne-
katerih je prišlo to spoznanje ma-
lo prej, pri nekaterih malo pozne-
je, toda zdaj v tem času smo vsi
navdani njim.

Vsa slovenska srca v Ameriki so
zaplamtela s plamenom domovins-
ke ljubezni, misel, da je obstoj in
propad naroda odvisen takorekoč
le od nas samih, je podrla stene so-
vrstva in strankarstva.

Vsi sloji ameriškega Slovenstva
so sklenili pomagati enemu naj-
večjih revežev sedanje vojne —
slovenskemu trpinu.

Pri vsem tem pa moramo paziti
v prvi vrsti na dve stvari. —
Obe sta enako važni in enako po-
trebni.

Prva je: — Z vsemi silami mo-
ramo delati, da se bo nabralo kar
največ denarja. — Prihajmo ve-
selice, prosimo tujce, od kate-
rih kupujemo življenske potreb-
ščine, vsak posameznik naj daru-
je, kolikor more.

Druga stvar je pa: — Denarja
se nikakor ne sme poslati pred kon-
cem vojne v stari kraj. — In ko
se ga pošlje, naj se pošlje naenkrat
in skupaj vse, kar so v ta namen
nabrali ameriški Slovenci.

Zakaj je tako bo ta pomoč res
uspešna.

Zaenkrat se ne potrebujemo no-
benega skupnega odbora. Vsako
društvo naj nabira zase, vsaka na-

selbina zase. Ako je v kaki nase-
lini več društev, naj se izmed dru-
štvenih tajnikov in predsednikov
izvoli odbor. Društva naj prirede
skupno veselico. Čisti dobiček naj
naloži odbor obrestonosno v kaki
banki, naj ga pošlje Zvezi ali Jed-
noti, ali pa kakemu slovenskemu
časopisu. Tam naj ostane toliko ča-
sa, da se bo sporazumno z vsemi
nabiralec po Ameriki določilo, ka-
ko in kam naj se pošlje denar.

Naši gesli bodita: — **Naberimo
kolikor mogoče veliko! Denarja ne
pred koncem vojne v stari kraj!**

Zdaj si ni človek v starem kra-
ju s petdesetimi ali sto kronami
čisto nič na boljšem.

Niti s cekinom se ne more kupiti
hlepca belega kruha, z zlato se
ne more kupiti mleka, ker bi k r-
ve po slovenskih hlevih človek lah-
ko na prste seštel.

Pripravljamo se zdaj, temelji-
to se pripravimo, da bomo rešili po-
vojni slovenski narod propada.

V škripcih.

Zavezniška ofenziva, ki se je
pričela koncem preteklega tedna,
mogoče ne bo usodopolna za Neme-
čijo, pač pa je neovrgljiva, da se
nabaja v velikih škripcih, kot tudi
njene zaveznice: Avstrija, Turčija
in Bolgarija.

Nemčija se ne more danes več
postavljati, da je v ofenzivi, pač
je pa ravno nasprotno.

Ne drže jo še mogoče za vrat,
pač jo pa mora zavezniška ofenzi-
va tiščati na vseh drugih delih.

Centralne države so danes kot
v kakem obroču, ki se vedno bolj
zožuje, ki vedno bolj tišči.

Na zahodni strani pritiskajo
angleško-francoske armade, na
vzhodu ruske čete, katerih del je
baje že v ogrski dolini, na jugu
pa polentari; najbrže bodo pa za-
vezniški zdaj še od Soluna gori-
vdarili, mogoče pa še Rumunji.

Ko je pričel general Brusilov s
svojo ofenzivo, je bilo splošno
menenje, da so Rusi samo zatega-
delj vdarili, da bi prisilili Nemce,
da bi popustili pri Verdunu in da
bi Avstriji morali nehati s svojo
ofenzivo v južni Tirolski.

Zdaj se doždeva, da Brusilovova
ofenziva najbrže ni imela tega na-
mena, temveč je bila le prvi korak
splošne zavezniške ofenzive.

Zdaj izgleda, da je Nemčija &
Co. v resnih škripcih.

Ruska ofenziva je bila dosti u-
spesna, ravnotako so pričeli tudi
Lahi uspešno vstavljeni avstrijsko
vojsstvo, ki je imelo zadnji čas
precej uspehov.

Francozi in Angleži so imeli
zadnje tri ali štiri dni uspehe, ka-
terih ni nihče pričakoval.

Njihov namen je brez dvoma,
da spravijo Nemce z zavezniškega
ozemlja, kajti zavezniški diploma-
ti so se že večkrat izrazili, da je
predpogoj za mir, da bodo Nemci
zapustili vse osvojene kraje.

Kako se bo to završilo, je naj-
bolje, da še nekoliko počakamo.

Upati pa je, da bodo imele za-
vezniške sile svoje uspehe, čemur
se ne bo mogel nihče čuditi, kajti
pripravljali so se dovolj dolgo.

Najbrže nam bodo pokazali že
prihodnji dnevi, ako smemo pri-
čakovati na kako odločitev in —
mir.

Avstrijski generali.

Sredi junija, kmalu potem, ko
se je pričela velika ruska ofenzi-
va v Galiciji in Bukovini, je bilo
v Petrogradu izdano uradno po-
ročilo ruskega vojnega urada, da
so ruske čete vjele 160.000 avstro-
ogrskih vojakov in enega gene-
rala.

V tem je brezdvomno nekaj
skrivnostnega in nerazumljivega.

Toraj Rusi so vjele več kot pol-
drug sto tisoč vojakov ali štiri ar-
madne kore, ki bi morali v prvi
vrsti imeti štiri generale, ki bi bili
korni poveljniki; potem bi moralo
biti še enkrat toliko divizijskih
generalov in štirikrat toliko bri-
gadnih generalov; torej skupaj bi
jih moralo biti osemindvajset.

Eden je bil vjet; bogve kje je
drugi sedemindvajset?

Rusko poročilo se menda ven-
dar ne bo glasilo, da so vjele manj
generalov kot so jih v resnici; go-
tovo bi rajše poročali več.

Ko so Rusi lansko leto zavzeli
Przemysl, so vjele 131.000 mož,
4.000 častnikov ter vse divizijske
in brigadne poveljnike z genera-
lom Kusmanekom, ki je povelje-
val trdnjavi, vred.

Poročilo iz Petrograda, ki je
bilo izdano par dni potem kot ono
o "edinem generalu in 160.000
mož", namreč potem, ko so vjele

nike razvrstili, se glasi, da je bilo
med temi 160.000 možmi poleg o-
nega generala tudi 1.114 častni-
kov, namreč poročnikov, nadpo-
ročnikov itd.

V Przemyslu so vjele med 131
tisoč možmi skoro 4.000 častni-
kov, zdaj so vjele pa med 160.000
možmi le 1.114 častnikov.

Mnenja so, da so avstrijski čast-
niki izgubili kontrolo nad arma-
dami, nakar so se moštva pustila
vjeti.

Ako je bilo tako, potem je sicer
razumljivo, kako se je to zgodilo,
vendar žalostno je kljub temu, da
se more v armadi, ki se jo šteje za
eno najboljših, kaj takega dogo-
diti.

Ako je pa kakor drugače, se mo-
ra pa nad takim častništvom cel
svet zgražati, onega "generala-
edinea" se mora pa dati v sezna-
mek največjih junakov.

Menda ni ničesar bolj nevoja-
škega, kot če častniki zapuste
svoje moštvo ter ga prepuste nji-
hovi usodi, sami se pa "strategič-
no umaknejo v ozadje". Njima se
je lahko umakniti, česar pa veli-
ke mase vojakov ne morejo sto-
riti.

Nikdo ne more reči, da kaj ta-
kega v avstrijski armadi ni mo-
goče. Vsem je še znano, kaj se je
lansko leto dogajalo v trdnjavi
Przemysl, predno je padla v r-
uske roke.

Stanley Washburn, edini ame-
riški korespondent, ki se je takrat
nahajal v trdnjavi, je poslal svo-
jemu listu v Združene države po-
ročilo o razmerah, ki so vladale
v trdnjavi en teden pred padcem.

Tisto poročilo je bilo potrjeno od
mestne uprave v Przemyslu in od
ruskega generalnega štaba; da je
poročilo, ki je bilo priobčeno v
vseh deželah, odgovarjalo resnici,
je razvidno iz tega, ker ga niso
avstrijski vodilni krogi zanimali.

Dotično poročilo se je na nekem
mestu glasilo:

"Z živčevjem, ki je bil na raz-
položju, niso dovolj varčno razpo-
lagali, čemur je sledilo splošno
splošno stradanje vseh slojev, ko
je bila stiska največja, razven
častnikov.

"Najprej so pojedli kavalerijs-
ke in transportne konje, potem
vse, kar so mogli dobiti. Macke so
prodajali po dva dolarja, srednje
velike pse celo po pet dolarjev.

"Dočim je postala posadka mr-
šava in napol sestradana, se način
življenja častnikov ni prav nič iz-
premenil. Sieberjeva kavarna je
bila vedno polna častnikov, ki so
kramljali, igrali karte in biljard
ter živeli tako, kot so bili navaje-
ni na Dunaju. Prav malokateri
med njimi so prenašali iste težave
kakor moštvo, ali skrbili, da bi se
izboljšalo stanje moštva.

"V hotelu Royal so imeli čast-
niki do zadnjega svoje tri jedi na
dan, sveže meso, cigarete, cigare,
vina ter razkosje, dočim, kakor
mi je pripovedoval nek očividec,
so prosili njegovi lastni slugi za
kosček kruha.

"Brezdvomno je, da se je udala
trdnjava le radi tega, ker je mo-
štvo stradalo ter bi se morala hrana
častnikov zmanjšati. Priče pri-
povedujejo, da se je v resnici vi-
dele vojake, ki so padli na cesti
radi pomanjkanja hrane.

"Pripravljajo se, da so zadržali
častniki svoje privatne polno-
krevne jahalne konje do zadnjega
dne, ko se je trdnjava udala, in
tedaj so jih 2000 postrelili, da ne
bi padli v roke Rusom.

"Nek odlični ruski častnik ni
je pravil, da je videl trupla stotih
in stotih krasnih polnokrvnih
konj ter napol oblake Avstrijce in
Ogre, ki so trgali meso s teh trup-
pel, vsi okrvavljeni in obraz, ko so
požirali kose tega surovega mesa.
Ta častnik je rekel, da je celo nje-
gov orodnaneni vojak jokal, ko
je videl ta strašni prizor, ko so
napol sestradani vojniki požirali
surovo meso.

"Ko je bilo že sploh nemogoče
se nadalje vzdržati, so začeli po-
dirati Avstrijce mostove, ki pelje-
jo čez reko San. Municijo in dru-
ge vojaške potrebščine so pa po-
metali v vodo. Topove v fortih so
napravili nerabe, celo puške so
pokvarili ter jih polomili.

"General Kusmanek, avstrijski
poveljnik, je zaukazal potem, da
se razstrelji še železniški most čez
reko Wywro, proti vzhodni strani
izven mesta. Temu so oporekali
celo njegovi lastni inženirji, češ,
da potem ne bodo mogli dovajati
Rusi živil iz Lvova. Kljub temu so
most razstrelili, dasi ni imel most
v vojaškem oziroma nikakega pome-
na, ter je bil s tem dovoz živil o-
viran več ur, dočim je posadka
stradala.

"Skoraj nemogoče si je pred-
stavljati avstrijske častnike, ki
jih je videti na cesti, da so se

Naznanilo.

Vsem našim rojakom sporočamo, da smo se preselili iz doseda-
njega mesta v mesto Detroit, Mich.; v eno najmodernejših in najbolj
cvetočih mest cel Amerike. Detroit je napredno mesto — industri-
jalno in v zdravstvenem oziru daleč posvetu poznano. Zato trdno u-
pamo, da bomo iz tega mesta še bolj pomagali z našimi zaslovelimi
zdravili rojakom po Ameriki kakor dosedaj.

Dosedanji vspehi naših zdravil so slehernemu dokazali svojo
dragoceno vrednost v vsakovrstnih slučajih boleznij. Ozdraveli so
rojaki v takih slučajih, kjer že niso več upali na pomoč. Kjer so po-
stskovali vse mogoče stvari brez vspeha, tam so naša zdravila storila
čudežna dela — popolna ozdravljenja! Zato v tem slučaju zopet po-
vdarjamo: **Ako bolelate in iščete pomoči, potem se obrnite do naših
zdravil. Čudili se boste njih veliki koristi. Zdravila za vse bolezni za
moške in ženske. Pazite na naš novi naslov in naslovite vsa pisma na:**

J. F. DOLENC,
18 Beard Ave., West, Detroit, Mich.

sploh bojevali. Kavalerijski čast-
niki, v svojih čednih uniformah,
s ropotajočimi in rožljajočimi
sabljami in ostrogami, pohajkuje-
jo, se smejejo in šalijo po cestah,
kakor bi pozabili, da so bili nji-
hovi že davno pojedeni in da so
njihovi jezdeci že na potu proti
Lvovu.

"Zopet drugje se more videti
kakor ose čez bok pretisnjene in-
fanterijske oficirje v modrih suk-
njah, ki opazujejo svoje divje iz-
gledajoče vojake z od stradanja
in trpljenja izmučenimi obrazi,
ko korakajo na pot v ujetništvo
v Rusijo.

"Civilisti so mi pripovedovali,
da so bili veseli, ko so dospeli Ru-
si v mesto, in da so jih tudi na-
vdušeno pozdravljali, posadka je
bila zelo zadovoljna, da je oblega-
nja in vseh muk konec.

"Na poti in v mestu sem videl
nad deset tisoč ujetnikov ter sem
prepričan, da so Avstrijci in Ogr-
i najboljše moštvo, ki si jih more-
mo misliti, toda so zdaj čisto po-
trti in brezupni. To sem pripiso-
val njihovim slabim častnikom, ki
so, če so vsi v Avstriji taki, kakor
ti v Przemyslu, gotovo najslabši
v Evropi.

"So nikdar nisem videl kaj bolj
neprijetnega, kakor te gzdave,
niveve, preveč praznično obložene
avstrijske častnike, smejoče se,
veselo in brezskrbno klepetajoče,
ko so se peljali v vozovih na že-
lezniško postajo, med vrstami svoj-
jih lastnih, zdelanih vojakov, s
katerimi očitno niso delili ža-
lostne, težke usode. Zdi se, da
častniki, po številu eden na vsakih
trideset vojakov, niso sploh ničesar
prispevali k obrambi trdn-
jave.

"Kot zgled, da je bilo preveč
častnikov, naj omenim, da je šel
štab generala Kusmaneka 75 čast-
nikov, dočim ima general Artamo-
nov kot vojaški guvernir le štiri
častnike pri svojem štabu.

"Ujetniki tako radi zapuščajo
svojo trdnjavo, da vidijo zadnje
dejanje vojne, da ubogajo svoje
premagalce kakor otroci.

"Przemysl je prenapolnjen s
častniki in vojaki ter napravi utis
kakkega štrajka v velikem indu-
strijskem mestu, kjer je vse ljud-
stvo na cestah. Govoril sem z mno-
gimi ujetniki ter videl povsod, da
se že skoro nobeden več ne zani-
ma, kako se bo završila vojna.

Njih edina želja je, da bi se vse
kolikor mogoče hitro končalo."

Takrat so bili tudi častniki in
generali vjeti, ker se niso mogli
"strategično pomakniti v ozad-
je."

Ako se bo še kaj več takih slu-
čajev dogodilo, kot ta v Galiciji
oziroma Bukovini, bo avstrijska
armada kmalu obstajala iz samih
generalov in častnikov.

Zahteva angleških delavcev.

London, Anglija, 30. junija. —
V Londonu se je sestalo okoli šest-
sto delegatov, zastopajočih nad tri
milijone delavcev, ki so sprejeli re-
solucijo, v kateri zahtevajo, da vla-
da vravna ceno življenskim potreb-
ščinam.

Pravijo, da je draginja posledica
visokim prevoznim stroškom in
visoki ceni premoga.

Cene jestvinam in drugim je ba-
je poskočila za 59 odstotkov.

Naturaliziranje.

Včeraj je prišlo pred sodnika
Goffa v New Yorku 125 oseb, ki
so hotele drugi papir, toda več kot
ena tretina jih ni dobila, ker so bili
njihovi odgovori nezadovoljivi.

Sodnik Goff jim je povedal, da
naj pridejo čez eno ali dve leti
in da se naj med tem časom pri-
pravijo na vprašanja, katere morajo
znati odgovoriti vsak bodoči dr-
žavljan Združenih držav.

Dopisi.

Cenemaugh, Pa. — Z delom gre
ponavadi, to je, dela se vsak dan,
ali s tem ne rečem, da bi kateri
obogatel, ampak le toliko, da se
skromno preživimo, kar nas je
premogarjev. Kateri pa delajo po
tovarnah, so pa še skoraj na nižji
stopinji kot premogarji; to zato,
ker se Cambria Steel Co. lahko
kosa na daleč okoli s svojo nizko
plačo. Delavcem bi ne svetoval ho-
diti sem za delom, ker čeravno
eden ali drugi dobi delo, je še da-
leč stran od zaslužka. — Kar se
delu društvenega polja, smo še
precej dobro organizirani. Imamo
pet društev, katere spadajo k raz-
ličnim Jednotam in Zvezam. Tudi
se težko najde rojaka, kateri bi
ne spadal k enemu ali več dru-
štvom. — Poleg tega smo pa tudi
ustanovili Slovensko Komsumno
Zadrugo, ki se je nekaterim vide-
lastnika, si prihrani najmanj od
\$300.00 do \$400.00; pri veliki far-
mi pa gleda agent, da mu pade še
več v žep. Naj navedem tu en
slučaj. Videl sem farmo, za kate-
ro zahteva lastnik \$3200, agent
zahteva pa \$4000. Pozdrav! —
Nafcenik.

Clinton, Iowa. — Kor se nisem
čital dopisa iz naše nasebine, naj
pa jaz nekoliko sporočim. Tukaj
je ena slovenska družina in štirje
sanezi. Delamo zelo dobro. Tukaj
denarja; to je tisti faktor, kateri
dela ekstenzno pri vsakem pod-
jetju in vsaki osebi; zato ga je pa
tudi težko skupaj dobiti. Pred-
stavljajo si nekateri in sploh ne
verjamejo, da bi se moglo kaj na-
vega ukreniti v korist človeške
družbe. Sam sem že slišal, ko je
kdo rekel: Saj ne bo nič iz tega,
kdo bo pa kaj takega v odil, saj
noben ne zna, se ni vredno vtikati
v kaj takega itd. Rojaki, temu ni
tako; bodimo vstrajni in odločni,
delujmo naprej z vso našo močjo
pri vsaki priliki in v par mesecih
nam je zagotovljen začetek trgo-
vine. Da bi rojaki ne mislili, da
smo še bolj na suhem, si štejem
v dolžnost, da seznanim take, ka-
teri še ne vedo, pa bi radi vedeli,
da imamo nabranega denarja do
sedaj, to je do 21. maja, \$1415.00,
kateri je ves naložen na banki;
obveznosti pa je čez \$300.00, sku-
paj čez \$1700.00. To je dokaz, da
nismo daleč od našega cilja. Pri-
poročam vsem članom, da vsi
pridno agitirajo za gorimljenjo
podjetje, ker s tem nam je vsem
zagotovljeno zboljšanje naših
družinskih razmer, in da se tudi
pridno udeležujete sej Zadrugo,
katere se sedaj vršijo vsako tretjo
sredo v mesecu ob 7. uri zvečer. —
Odbornik.

Hostetter, Pa. — Devetega jun-
ja sva šla moja mati in jaz v Lo-
rain, O., k sestro Regini, ki po-
učuje slovenske otroke v farni šo-
li sv. Cirila in Metoda. V nedeljo
18. junija so imela dekleta gori-
čmenjene fare zelo lepo igro v slo-
venskem jeziku pod nadzorstvom
č. g. Škurju in s sodelovanjem s.
Redine. Dekleta, ki so igralo, so
bile gospodične: Mimi A. Virant,
Ana Urbanek, Mary Bombac, An-
gela Game, Mary Konašič, Lena
Režek in Mary Kosten. Deklice so
ukloge izvrstno rešile in tudi v pe-
tuju so se dobro obnesle. Zlasti gđ.
Virant je izvrstno petla "Ave Ma-
rijo". Dočki so igrali pa "Kova-
čevega študenta", ki je bila tudi
zelo zanimiva igra, zlasti pa gđ.
ameh. Vsa čast g. Škurju in pa č.
sestram, ki so se toliko trudili, da
smo mladost tako izučili. Župljani
ku Wilsonu, da ga bodo prosili za

fare sv. Cirila in Metoda so pa
lahko pomosni na svoje otroke in
na g. župnika ter sestre. Izvrstno
je igrala tudi slovenska godba.
Zvečer so dočki ponovili igro.
Igrali so: Jožef Tomšič, Leo Vi-
rant, Filip Omahen, Anton Urban-
ek, Janez Černe, Jožef Meamor
in Frank Lerchbacher. Oba sva
bila presenečena. Najsrčnejša hvala
č. g. Škurju in vsem, ki so na-
ju tako prijazno sprejeli in po-
stregli, zlasti pa družini Virant.
Bila sva tudi v Clevelandu. Naj-
lepša hvala č. g. Ponikvarju za
prijeten sprejem. Omenim naj, da
imajo v Clevelandu krasno šolo
sv. Vida. Pozdrav vsem loran-
skim Slovencev, kakor tudi vsem
Clevelandčanom. — Anton Petra-
šič.

Washington, D. C., 5. julija. —
V Washingtonu so došle informaci-
je, da sta Rusija in Japonska skle-
nili Zavezo.

Poročilo ne vsebuje niti teksta
dotične Zaveze, niti ni omenjeno
kak značaj ima.

Vladni krogi v Washingtonu
bodo zdaj poskušali dognati kak-
šna je ta Zaveza; ali je politična,
vojaška, trgovska ali splošna.

Ravnokar je pa Japonska vlada
naznanila, da je Zaveza že skle-
njena; tako se glase poluradna po-
ročila, ki jih je dobil državni de-
partment iz zanesljivih virov.

Ta Zaveza je gotovo kaka posled-
nica zadnje ekonomske konferen-
ce v Parizu, katere sta se vdeležili
tudi Rusija in Japonska.

Pariška konferenca je napravila
v zbornici veliko zanimanje in ne-
mir,

Z Belokrajine.

Spisal dr. Janko Lokar.

(Nadaljevanje).

Narodni ples Belokranjcev je kolo, ki pa tudi izumira. Plesali so ga in ga deloma še plešejo na velike praznike in sicer na prostem sredi vasi. Najčisteje ga plešejo, na Janjevo, na Novega leta dan, na Sv. Tri kralje, na vezamski in binkoštni ponedeljek ter na Petrovo, a nobeno leto več vse te dni. Igrajo ga vedno popoldne po končanem nauku, in sicer izprva le deklički. Prinejo se za roke, prepeva-jo pesmi, n. pr. sledeči:

Igraj kolo, igraj kolo na dva-
deset i dva!
U tem kolu, u tem kolu
lepa Meta igra.
Lepa Meta, lep Meta
med' na usta ima.
Da me hoče, da me hoče
poljubiti z njima!
Ljubi Meta, ljubi Meta,
koga imaš rada!
Nemoj ljubiti, nemoj ljubiti,
koga nemaš rada!

ali

Igraj kolo, igraj kolo na dva-
deset i dva!
U tem kolu, u tem kolu troje
kolo igra.
V prvem kolu, v prvem kolu
Damjana junaka,
v drugem kolu, v drugem kolu
ljuba Damjanova,
v tretjem kolu, v tretjem kolu
neznani Andjelija.
Puška puči, puška puči iz tre-
tjega kola
in udari in udari Damjana
junaka.
Pravo mesto, pravo mesto ga
je udarila,
pravo mesto, pravo mesto u
sree junaka.
Skočila je, skočila je ljuba
Damjanova,
rezala je, rezala je vezane ro-
kave
in vezala in vezala njeg' ve
grde rane.

Takih pesmi od kola je polno. Navedel bi jih lahko več, a tu ni prostora zanje, ampak v Strekle-
vi zbirki. Ti sem objavil za zgled
in zato, ker jih nima Strekelj, ali
vsaj v tej obliki ne.

Poleg pesmi od kola pojejo ko-
laši tudi take, ki se čisto nič ne
tijejo plesa, n. pr.:

Pobeledo polje, pobeledo polje
z ovca, z ovca.
Obhajalo nebo, obhajalo nebo
z zvezdama, z zvezdama.
Ne imele ovce čobana —
več ima eno dte Jakove —
vile so mu sree zvalile.
"Ali poznate, sinko, koje so?"
"Ja jih poznam, majko, vse
truje:
ta prva si bila majka ti,
ta druga je bila sestrice,
ta tretja je bila ljubica.
Ti si, majko, sree vadila,
oj sestrice tanjar držala,
oj ljubica mlo plakala!"

ali

Široko je Drinopolje, polje
široko.
Po njem pride mlad Elija na
konju-vranu.
Spozila ga Drinopoljka, lepa
divojka.
"Uzmi mene, mladi momče, da
idem s tabo!"
"Široko je Drinopolje, utru-
di se ti.
Duboko je silno morje, uto-
piše se ti.
Visoka je Šar-planina, umoriš
se ti."
"Jaz preidem širno polje, eve-
tje bereči,
ja preplavam silno morje, ven-
ce pleteči,
ja preščem Šar-planino, Boga
moleči."
"Ajde dakle, Drinopoljka, le-
pa divojka!"

Te pesmi sem čul v Predgradu.
Kolo plešejo, da se prestopajo
najprej počasi, potem pa vedno hi-
treje. Kadar kolajo prav hitro, ka-
dar skačejo, nehaajo prepevati. To
naglo stopanje in udarjanje ob-
la imenujejo kolo "za groš". Če
plešejo "za groš" pozimi, ko so o-
blečene v zabunice (o teh pozne-
je), se drže za žepce.
Ob kraju kola imajo mizico in
stol z godecem in vedrom vina. Tu
stojte fantje, ki si vzemo zdej in
zdej iz kola kako dekle in plešejo
z njo v krogu kolašev navadne
plese, n. pr. polko. Večkrat stopi-
jo fantje posamezni tudi v vrsto
deklet in plešejo z njimi kolo, o
katerem je priobčil Ivan Navratil
v Ljubljanskem Zvonu leta 1888.
daljši spis.

Na Vrhcu plešejo dandanes kolo
najrajši pozimi na kakem travni-
ku. Število igrarjovč deklet in
fantov je enako. Spočetka pleše
eno dekle samo na sredi kroga. To
si izbere potem fanta in pleše z
njim. Ko odplešeta, ostane fant na
sredi in si izbere plesalko, prejš-
nja pa stopi v krog. Nato ostane
to dekle in si izvoli fanta itd.

Jezik Belokranjcev je lep, bla-
govnočen, bogat in poln poezije.
Belokranjec govori posebno rad v
pregovorih in podobah, da včasih
kar strmi nad načinom njegovega
izražanja. Iz pisem najpreprostej-
ših kmetov vese poezija in pismo
marsikatero matere svojemu otro-
ku čitaš kot pesem, polno ljubezni
in lepote. V svoje pisanje vpleta
radi stihke. Ko sem se obrnil za-
radi nekaterih podatkov na svojo
sorodnico Mario Bižal v Pred-
gradu, je napisala na zadnjo stran
kuverta:

Rajžaj, rajžaj, pismo moje,
dokler najdeš ljube svoje!

Govore pa Belokranjci različno,
nekateri bolj hitro, drugi bolj po-
časni, celo prav počasi. Prvi v tem
oziru so Tancani, ki pa tudi pri de-
lu niso posebno urni. Belokranjci-
na ne pozna enotnosti, zlasti na-
glas se menja, in je drugačen celo
v vaseh, ki so oddaljene samo po
pol ure hoda. Pa tudi besedni za-
klad kaže raznoličnost. Brezdvom-
no izvira to od tega, odkod so se
naselili Belokranjci na sedanjih
tlih in kako s ose potem mešali.
Tu imata jezikoslovci in zgodovinar
še mnogo jako zanimivega, a ne
lahkega dela.

Belokranjci so dandanes kaj-
kavei. Oni ob Kolpi pa zahajajo
še vedno v što-narečje, zlasti če go-
vore ob slovesnih prilikah. Na svoj
jezik so ponosni in gledajo z nekim
preziranjem na "črne" Kranjce,
češ: "Kaj hočete vi? Mi govorimo,
kakor pišejo v bukvah".

V tem poglavju sem govoril in
govorim v naslednjih skora le o
rimsko-katoliških Belokranjcih. Ti
so se že veliko bolj odtujili srbo-
hrvaškimi rojakom, kakor na pr.
Bojanci ali Vlahi. Šola in cer-
kev vplivata na njihov jezik in ga
izenačujejo slovenskemu književ-
nemu, prosveta pa zatira njihove
narodne zanimivosti.

II.

NARODNA NOŠA.

Kakor jezik, tako različna je tu-
di narodna noša v Beli Krajini.
Posebno ženska pozna toliko ina-
če, dasi pozna domačino navadno že
po noši, iz katere župnije je kdo.
Razlike se nanašajo na kraj. Zato
opisem tu belokranjsko narodno
nošo le splošno. Vse malenkostne
razlike bi pa itak težko predložiti
z besedo, zato bi bilo treba slik.
Belokranjce oblačijo na svoj
život namesto srajce "rokave", to
je kratko, platneno srajčico z ro-
kavi. Pokriva jim rame, pleča, pr-
si in hrbet do pasa. Poljanke no-
sijo te "rokave" spredaj na prsih
precej globoko odprte ter si jih
zpenjajo na prsih z raznovrstni-
mi "ključfami" (brošami). Te se
izdelovali v Predgradu iz rumene
žice in koraldnih zrn. Koralde si
obežajo Poljanke in nekatere dru-
ge Belokranjce iz krajev bliže
Kolpe tudi okoli vratu, in sicer
navadno po tri vrste, izmed kate-
rih je vsaka druge barve, vse so
pa debelozrnate. Kupujejo jih na
Hrvaškem, v prvi vrsti v Karlov-
cu. — Poljanski "rokavi" imajo
kratke, le do laktov segajoče, ši-
roke rokave, pri drugih Belokra-
njcih pa segajo do zapestja in so
navadno ozki, okoli Vinice in Ad-
leščev pa zopet široki. Rokavi Po-
ljank imajo zadaj nekoliko dva
decimetra širok "kolar", ki pada po
plečih, oni drugih Belokranjc
ga pa nimajo, ampak so brez ovratni-
ka ter nabrani spredaj na prsih v
mnogo, ozke, na hrbtu pa v široke
gube in okrašeni z raznimi vezeni-
nami po ramah, na prsih in na za-
pestju. Radi kratkih rokavov si
natika Poljanka po zimi na pod-
lakti volnene naroke, ki si jih
spleta sama iz bele volne, med ka-
tero vpleta za okras drugobarno
volno, poleti pa nosi roke do lak-
tov gole.

Od pasu doli nosi Belokranjci
dve platneno "robačo", pozimi
bilo: dolenoj in gorejko. Vise
ji na ramenah doli od ram in se
gajo do nožnih členkov. Gorejka
robača je pri Poljankah "krišpa-
na", to se pravi na nečki nabrana
v vodoravne gube. Pri Poljankah
so "naškripani" tudi rokavi "ro-
kavov", stan pa ne. Poljanke si
pa prepušajo robačo z rdečim
pasom, ki je približno 10 cm širok
in tako dolg, da si ga ovijejo dva-
krat okoli života in zadaj zave-
že. Tkejo jih same iz rdeče bar-
vane preje, med katere vtikajo mo-
dre in zelene niti.

Na koncu pasu so se kane ni-
ti v več vrstic, katere visijo pre-
pasani Poljanki kot rep po robači
in segajo do členkov. Na koncu re-
pa so privezani "bombaki", t. j.
volnene kroglice. Ostale Belokra-
njce se prepušajo s kupljenimi
pasi raznih barv, ki se spredaj z
železno sponko zasponjajo.

Viničarke nosijo poljanskim ena-
ke, le nekoliko ožje pase, a brez
repa. Vse Belokranjce imajo plat-
nene, raznobarvne, ozke, od pasa
malo pod kolena segajoče predpas-
nike.

Pozimi in tudi ob slabem vreme-
nu oblečejo vrhu teh oblačil še be-
lo, sukneno, do kolen segajočo su-
knjo, takozvani zabunec, ki ima dol-
ge, bolj ozke rokave ali je pa tudi
brez njih ter se zapenja spredaj
na prsih in na trebuhu s kabičami
ali s sponicami. Za zabunec je po
vsej Belokrajini po kroju zelo
enak, le obvisi na rebah so po raz-
nih krajih različni.

Poljanke nosijo zeleno. Vrhove
modro, Poljčice rdeče obise za-
bunec. Žene nosijo tudi kožuhe z
lepimi vezinami na prsih. Pod
zabunec si oblači kaj rade "re-
keljce", t. j. bele volnene jopice
z rokavi. Glavo pokrivajo Belokra-
njce ali z belimi platnenimi peča-
mi, ali pa z robci. Najbolj priljub-
ljeni, zlasti pri dekličih, so robci
rdečih barv s franzami, imenovani
suknenci (mali in veliki). Peče
krase z vezinami. Omožene žen-
ske nosijo v Poljanah na kitah pod
pečo še bel platnen "poeclji", ne-
ke vrste čepice iz belega platna.
Nosijo ga tudi brez peče.
(Dalje prihodnjic).

Po čem se Nemčiji cede
sline.

Henri Berenger, član francoske-
ga senata, je priobčil v pariškem
listu "Le Matin" članek, v kate-
rem razlaga česa si Nemčija želi
in kaj bi Francija izgubila, ako bi
izgubila vse" ozemlje, ki ga ima
zdej Nemčija.

Njegov članek se glasi:

KLJUČ DO VOJNE IN MIRU.

Nihče ne more biti presenečen,
da je Nemčija od skrajnega pričet-
ka vojne imela namen osvojiti Ba-
sin in Briey, iz katerega smo Fran-
cozi pred vojno dobili okoli 90 od-
stotkov vsega železa in da si hoče
s tem, če bi osvojila Verdun, zago-
toviti posest tega kraja.

Da bo mogoče lažje razumeti
tragični problem, je treba vedeti,
da se gre zdej za nadvlado železne
in jeklarke industrije; ako bo o-
stal Basin de Briey francoski, bo
francoska železna in jeklarska in-
dustrija ravnateljica, v nasprotnem
slučaju, bo pa Francija seveda
malone ob celo to dobičkonosno
industrijo.

Basin de Briey leži med Verdu-
nom in Metzom, ki se dozdva člo-
veku kot nekaj ključ do vojne, ki
ga je nekdo vrzel med tri dve trd-
njavi ob lotarinski meji.

Menda je zdej jasno, zakaj imajo
Nemci toliko interesa na zavze-
tju trdnjave Verdun in žrtvujejo
toliko stotisoč mož. Verdun je za
Nemce toliko vrednosti kot bo za
nas zavzetje Metza, katerega mo-
ramo na vsak način nazaj dobiti.
Zanesljive številke, ki so bile se-
stavljene pred vojno in tekom voj-
ne, nam jasno kažejo, da je to dej-
stvo.

Pred vojno je Nemčija producira-
la vsako leto 28.000.000 ton že-
leza, od katerega je bilo 21.000.000
ton iz onega dela Basin de Briey-a,
katerega so Nemci osvojili v voj-
ni od leta 1870—71.

Francija je letno producirala
22.000.000 ton železa, od katerega
je bilo 15.000.000 ton iz Basin de
Briey-a, ki je bil do izbruha dana-
šnje vojne v francoskih rokah.

Odkar je vojna, namreč, ko je
Francija izgubila Basin de Briey,
ni Francija dobila iz lastne zemlje
skoro nikakega železa, temveč ga
je morala uvažati iz Amerike in
Anglije.

Nasprotno je pa Nemčija, ki je
osvojila Basin de Briey v Franciji
in Luksenburški, zmogla spraviti
nadan vsako leto najmanj 49 mil-
ijonov ton železa, kajti poleg svoj-
jih prejšnjih rogov, iz katerih ga
je dobivala 28.000.000 ton, ima zdej
še naš Basin de Briey v Franciji,
iz katerega smo producirali 15 mi-
lijonov ton in dalje ima pa tudi Ba-
sin de Luxembourg, iz katerega
smo dobili vsako leto najmanj 6
milijonov ton runde.

Ako pomislimo, da napravijo
nemške livarne iz stotih ton surovega
železa 92 ton jekla, potem ve-
mo, da je Nemčija v stanu produ-
cirati okoli 45.000.000 ton jekla,
katerega ima dovolj za svoje in za
svojih zaveznikov potrebščine.

Zdej ima torej Nemčija v pose-
sti 90 odstotkov naše železne rude
oziroma jekla, ki je danes predpo-
gotja za uspešno bojevanje.

Koliko vrednost polaga Nemčija
na zdej osvojeno ozemlje, je razvidno
iz raznih nemških dokumen-
tov, katerih vsebino je v po-
sebnih cirkularjih dal v javnost
Comite des Forges de France (Od-
bor za livarne v Franciji).

Dne 20. maja 1915 so vsi večji
industriji in trgovci, ki so zdru-
ženi v šestih velikih zvezah, posla-
li državnemu kancelarju Beth-
mann-Hollwegu "Zaupno pismo
glede bodočega miru", v katerem
pravijo na nekem mestu:

"Ako se ne bi bila produkcija
surovega železa in jekla od avgu-
sta 1914 za dvakrat pomnožila, bi
sploh ne bilo mogoče z vojno na-
daljevati. — Ako izgubimo
Briey, bo vojna brezpogojno iz-
gubljena".

Ako bodo Nemci enkrat gospo-
darji Verduna in ako bi pozneje
vse osvojeno ozemlje obdržali, bi
dosegli s to vojno velik uspeh, kaj-
ti samo Basin de Briey vsebuje še
nad tri milijone ton železa.

V nasprotnem slučaju pa, če o-
stanemo mi gospodarji Verduna in
ako bodo naše armade zavzele
nazaj Metz, bomo pa mi dosegli
velik uspeh, kajti s tem bi dobili
rove, iz katerih zdej Nemci dobiva-
jo 42.000.000 ton; toraj bi njim o-
stalo samo še 7.000.000 ton železa.

Tako piše francoski senator.

Da bi pa Nemčija res ne imela
dovolj železa, ako bi izgubila o-
zemlje vzhodno od Verduna, nam
potrjuje sledeči izveček iz neke-
ga članka, ki ga je spisal Otto
Hesse, socialistični član nemškega
državnega zbora, ki je bil priob-
čen v "Metalarbeiter Zeitung", u-
radnem glasilu jeklarskih delav-
cev:

NEMČIJA IN ŽELEZNI RUDNI-
KI V LOTARINGIJI.

V Alzaciji in Lotaringiji se je
Leta 1872 je bilo izdanih samo
dvajset rudokopnih koncesij. Te
tvrde so izkopale 990.000 ton ru-
de, iz katerega se je naredilo 220
tisoč ton jekla.

Leta 1882 je bilo že izdanih 230
koncesij in produkcija železne ru-
de je že dosegla 2.000.000 ton. —
Produkcija te rude je leta 1885
dosegla 2.150.000 in leta 1913 pa
že 21.130.000 ton; 33 odstotkov te
rude se je dobilo iz Lotaringije.

Ta vojna zahteva letno gotovo
še enkrat toliko te tvarine, katere
se dobi zdej zelo veliko v rudnikih
in onem francoskem ozemlju, ki ga
je osvojilo nemško orožje.

Nemci pravijo, da se branijo in
da so jih njihovi sovražniki na-
padli.

Kdor jim vrjame, oziroma kdor
ve za gornja dejstva in še kljub
temu misli, da so bili Nemci res
napadeni, mora biti ali zagrižen ali
pa ni njim nekaj v redu.

Vojna, katero so pričeli Nemci,
je popolnoma osvojevalnega zna-
čaja; — ali boljše — roparskega.

Kako je z angleškim mi-
litarizmom.

Dr. Alfred F. M. Zimmermann,
nemški podtajnik za zunanje za-
deve, je podal zastopniku chika-
škega lista "Daily News" sledečo
izjavo:

"Že od pričetka vojne naši so-
vražniki in tudi gotovi nevtroleji
neprenehoma kriče in se zgražajo
nad pruskim militarizmom.

Ravnokar je irska ustaja in njen
konec pokazal v koliki meri se la-
hko govori o angleškem in v koliki
o nemškem militarizmu.

Anglija je odredila konskripcijo,
katero so še pred kratkim An-
gleži tako zelo sovražili in se zgra-
žali nad njo, ker je bila nemška
naprava.

Toda Angleži, ko so napravili
konskripcijo, niso pokazali, kjer so
meje njihovega militarizma.

Sir Edward Grey je bil pa še to-
liko predrzen in nesramen, da je
ponovil svojo izjavo, da se Angli-
ja bje za prostost cele Evrope.

Kako prostost ima v svojih mi-
slih, smo videli na Irskem; ali ne?
Isti angleški militarizem stoji s
svojo železno peto na Indijcih, ki si
ne morejo pomagati.

Isti angleški militarizem je pre-
plavil Egipt in isti militarizem je
pomoril toliko in toliko nedolžnih
burskih otrok in žena v Južni A-
friki.

To je tista takozvana angleška
svoboda, ki jo je prinesel raznim
narodom angleški militarizem, ki
se do danes ni še popolnoma nič
spremenil, namreč zmanjšal.

Danes je ravnotak kot je bil
pred dobrim stoletjem, ko je s po-
močjo najetih Indijancev moril an-
gleške koloniste v Ameriki, ki so
se hoteli otresti angleškega jarma.

Balfour (angleški državnik) zo-
pet ponavlja, da bi nemška zmaga
v sedanji vojni ogrožala Monroe
doktrino. To pravi, dasi ve, da te-
mu ni tako. Mi smo vedno izjav-
ljali, da niti nemška vlada, niti
nemško ljudstvo nima namena vti-
kati se v katerokoli ameriško za-
devo, in jaz zdej isto še enkrat po-
navljam.

Mi smatramo Monroe doktrino
za politiko, ki brani ameriškim na-
rodom vse pravice do samostojno-
sti in do vlad, kakršnih si sami
žele. Prosim, da se zavedate, da je
Anglija ona, ki ima kolonialne
posesti v Ameriki.

Angleški državniki, francoski
predsednik Poincare zdej govore,
da se bori za varnost in trajen
moir cele Evrope, toda s tem ho-
čejo le prikriti v kakem brezup-
nem stanju se nahajajo.

Ti državniški govore o medna-
rodnih pravicah, pri tem pa ne po-
mislijo, da istočasno s svojo bloka-
do ovirajo ameriško trgovino in
zaplenjujejo pošto ameriških držav-
ljanov.

Nemčija je že dvakrat naznani-
la, da je pripravljena poslušati
pogoje za mir, ki bodo na dostojni
podlagi.

Tudi mi hočemo trajen evrop-
ski mir. Tudi mi hočemo, da bo
Evropa svobodna.

Koliko je Angliji za svobodo ce-
le Evrope je razvidno iz sorazmer-
ja, katerega je imela z državami
na Zahodu, potem z Rusijo itd. —
Znano je, da so bile malone vse te
države pod vplivom oziroma kon-
trole Anglije.

Dodaj je le Anglija razširjala
svojo moč s svojim militarizmom;
Nemčija ga je imela le v svojo ob-
rambo".

Nemški državni podtajnik za zu-
nanje zadeve pravi, da je Anglija
podjarmila Indije, Bure in druge
ter da jih zdej "tišči ob tla s svo-
jo železno peto".

Koliko je na tem resnice, lahko
vsak ve, ki se je količkaj zanimal
za razmere v raznih angleških ko-
lonijah.

Nek znamenit nemški zgodovinar
je pisal o Burih:

"Ako bodo Buri poslušali svo-
jo pamet, bodo ostali lojalni An-
gliji; seveda, ako bodo pa poslu-
šali svoje sree, bo drugače".

To se pravi, da jim njihova pa-
met naroča, da so udani Angliji,
ker kot taki so v večji meri delež-
ni blagostanja; ako bodo pa po-
slušali svoje sree, se bodo sicer bo-
rili za svojo neodvisnost in ako si
bodo priborili, se bodo morali
vedno boriti za svoj obstoj.

Isto je z Indijci, Egipčani in
drugimi.

Drugače je z Irci.

Toda, da so na Irskem take raz-
mere, je tudi velika krivda na
strani Ircev, namreč v istem po-
menu besede kot je pri nas Sloven-
cih v Avstriji. Ako bi bili Irci edi-
ni in ne strankarski kot so, bi si
bili svoje pravice že davno pribori-
li.

Upoštevati se mora, da je irska
Ulsterjeva stranka zoper to, da bi
se Ircem dalo homerule; in ta
stranka tudi odločuje.

Ako bo Anglija dala Irski home-
rule bo morala to storiti proti ve-
liki irski večini.

In Irci bodo homerule brez dva-
ma dobili.

Anglija, pravi Zimmermann, je
imela evropske države pod kon-
trollo in je nanje vplivala.

Bogve, kdo je imel pod kontrolo
Avstrijo, Turčijo, Rumunijo,
Bolgarijo, Grško itd.?

Ali nimajo Slovani v Avstriji,
ki je takorekoč del Nemčije, isto-
tak jarem kot ga imajo Irci.

Nemčija se poteguje za irski na-
rod, katerega del se bori proti
Nemcem, medtem pa dikтира Av-
striji kako mora stiskati Slovence,
ki se bori kot besni za Avstrijo in
Nemčijo.

Anglija res ni postopala z dru-
gimi narodi kot bi se spodobilo, to-
da postopati je morala tako, ker
sicer bi ne mogla doseči svojih na-
menov in dotični narodi bi se mo-
rali še danes boriti za svoj obstoj,
zdej imajo pa nad seboj Anglijo,
ki jih pretrčinja; razume se, da ima
od tega tudi Anglija svoje dobič-
ke.

Več angleških diplomatov je že
javno priznalo nekdanje angle-
še napake in obenem izjavilo, da
bodo te napake popravili s tem, da
se jih bodo ogibali v bodoče.

Lahko se očita Angliji različna
nepravilna dejanja, toda Nemčija
jih nikakor ne more. Najprej je
treba, da se sama spomni na Bel-
gijo itd.

Slovensko katoliško

podp. društvo

svete Barbare

ZA ZEDINJENE DRŽAVE SEVERNE AMERIKE.

Sedež: FOREST CITY, PA.

Inkorporirano dne 21. januarja 1902 v državi Pensilvaniji.

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: JOŽEF PETERNEL, Box 95 Willock, Pa.
I. podpredsednik: KAROL ZALAB, Box 547, Forest City, Pa.
II. podpredsednik: LOUIS TAUCHAR, Box 835, Rock Springs, Wyo.
Tajnik: JOHN TELBAN, Box 707, Forest City, Pa.
II. tajnik: JOHN OSOLIN, Box 492, Forest City, Pa.
Blagajnik: MARTIN MUHIČ, Box 537, Forest City, Pa.
Pooblaščenec: JOSIP ZALAB, 1004 North Chicago St., Joliet, Ill.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

Dr. MARTIN IVEC, 900 Chicago St., Joliet, Ill.

NADZORNI ODBOR:

Predsednik: IGNAC PODVANSKI, 4734 Hatfield St., Pittsburgh, Pa.
I. nadzornik: JOHN TORNIC, Box 622, Forest City, Pa.
II. nadzornik: FRANK PAVLOVIČ, Box 705, Conemaugh, Pa.
III. nadzornik: ANDREJ SLAK, 7713 Issler Ave., Cleveland, Ohio.

POROTNI ODBOR:

Predsednik: MARTIN OBREŽAN, Box 72, East Mineral, Kans.
I. porotnik: MARTIN ŠTEFANČIČ, Box 78, Franklin, Kans.
II. porotnik: MIHAEL KLOPČIČ, 525 Dawson Ave., R. F. D. 1, Green-
field, Detroit, Mich.

UPRAVNI ODBOR:

Predsednik: ANTON HOČEVAR, R. F. D. No. 2 Box 11½, Bridgeport, O.
I. upravnik: ANTON DEMŠAR, Box 135, Broughton, Pa.
II. upravnik: PAVEL OBREGAR, Box 402, Witt, Ill.

Dopis naj se pošilja I. tajniku Ivan Telban, P. O. Box 707, Forest
City, Penna.

Jugoslovanska

Katol. Jednota

Inkorporirana dne 24. januarja 1901 v državi Minnesota.
Sedež v ELY, MINNESOTA.

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: J. A. GERM, 507 Cherry Way or box 57, Brad dock, Pa.
Podpredsednik: ALOIS BALANT, Box 106, Pearl Ave., Lorain, Ohio.
Glavni tajnik: GEO. L. BROZICH, Ely, Minn.
Blagajnik: JOHN GOUZE, Box 105, Ely, Minn.
Zaupnik: LOUIS COSTELLO, Box 588, Salida, Colo.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

Dr. MARTIN IVEG, 900 N. Chicago St., Joliet, Ill.

NADZORNIKI:

MIKE ZUNICH, 421 — 7th St., Calumet, Mich.
PETER SPEHAR, 422 N. 4th St., Kansas City, Kans.
JOHN AUSEC, 5427 Homer Ave., N. E. Cleveland, O.
JOHN KRŽIŠNIK, Route 2, Burley, Idaho.

POROTNIKI:

FRAN JUSTIN, 1708 E. 28th St., Lorain, O.
J. SEPH PISHLAR, 308 — 6th St., Rock Springs, Wyo.
G. J. PORENTA, Box 701, Black Diamond, Wash.

POMOŽNI ODBOR:

JOSEPH MERTEL, od društva sv. Cirila in Metoda, šte. 1, Ely, Minn.
LOUIS CHAMPA, od društva sv. Srca Jezusa, šte. 2, Ely, Minn.
JOHN GRAHEK, st., od društva Slovencev, šte. 114, Ely, Minn.

Vai dopisi, tikajoči se uradnih zadev, kakor tudi denarne posiljave, naj se pošiljajo na glavnega tajnika Jednote, vse pri tožbe pa na predsednika porotnega odbora.
Na osebná ali neuradna pisma od strani članov se ne bode oziralo.

Društveno glasilo: "GLAS NARODA"

Za križ častni in svoboda zlato.

Spisal Starogorski.

Konec.

"No, bilo je precej trdo delo, hvala Bogu, posrečilo se mi je, da si sem se strašno posušil. Ni čuda, če me preganjajo lastni ljudje." In Vjeruša je nakratko razložil vse, kako se je pridružil četi in kako je izmaknil Kosenko Holubanu.

"No, če se še srečava s tem zločencem, napopram mu kožo, da se je volecje ne povohajo!" "Ne bo treba!"

"Njegova sreča, zakaj jaz bi ne lenaril!"

Zarko se je nasmejalo. "Holuban visi!"

Vjeruša se je začudil. "Visi?"

"Na kolni", je pripomnil Slavša.

Vjeruša je poskočil. "Torej je vendar izkupil!"

Pojdi sem, da te objamem, zakaj učiniš si dobro delo."

Vtem je pa prišla druga četa in javila, da je v selu, ne daleč oddal, Osvin-beg s svojo vojsko.

"Bil je v gorovju in nas iskal", je javljala četa, "ker pa je zvedel, da nameravamo napasti Tetovo, se je vrnil."

"Za Boga!... V gorovju in nismo se srečali!" je vskliknil Slavša in oči so se mu zaiskrile.

"Da. Vodi jih oni Gliso, ako se ga še spominjaš, da bi ujeli tebe."

"Gliso?"

Slavša je vzdignil roke proti nebu.

"Bože, lastni ljudje služijo za smehovalcem tvojim!"

Nato je udaril po handžaru. "Ali dobim ga!"

Nato se je obrnil Slavša k četi: "Tovariši, nocoj posetimo bega v Gajdi!"

"Turkov je mnogo."

"Pomoči ne utegnemo čakati, ker nam beg lahko prej odide za zidovje. Sveti Martin in sveti Jurij nam pomoreta."

Ko so stiskali vstaši, da odrinejo na plesniče, kjer se gode z noži in s smodnikom napija, se jih je polotilo razbrazdano veselje. Naveličali so se že samega četovanja brez dela. Meči in handžari so zaroljajali, čepice letale v zrak. Nekdo je začel peti in kmalo so se odzvali drugi:

"Aj, aj, mili Bože daj mi ljube, ali raj..."

Nastala je noč. Mesece je vsploval na nebu, ali zakrili so ga oblaki, ki so vlekli od zapada. Krog ognjev so razsajali Turki in se rudovali nad mladimi ženskami, ki so jih polovili po vaseh in vjele pri napadu v gozdu. Žgali so jih z ognjiki, da so bolestno vsklikavale v veselje Turkov. Nekateri je obšla že slabost in so se onesveščale.

Nastala je noč. Mesece je vsploval na nebu, ali zakrili so ga oblaki, ki so vlekli od zapada. Krog ognjev so razsajali Turki in se rudovali nad mladimi ženskami, ki so jih polovili po vaseh in vjele pri napadu v gozdu. Žgali so jih z ognjiki, da so bolestno vsklikavale v veselje Turkov. Nekateri je obšla že slabost in so se onesveščale.

Nastala je noč. Mesece je vsploval na nebu, ali zakrili so ga oblaki, ki so vlekli od zapada. Krog ognjev so razsajali Turki in se rudovali nad mladimi ženskami, ki so jih polovili po vaseh in vjele pri napadu v gozdu. Žgali so jih z ognjiki, da so bolestno vsklikavale v veselje Turkov. Nekateri je obšla že slabost in so se onesveščale.

Nastala je noč. Mesece je vsploval na nebu, ali zakrili so ga oblaki, ki so vlekli od zapada. Krog ognjev so razsajali Turki in se rudovali nad mladimi ženskami, ki so jih polovili po vaseh in vjele pri napadu v gozdu. Žgali so jih z ognjiki, da so bolestno vsklikavale v veselje Turkov. Nekateri je obšla že slabost in so se onesveščale.

Nastala je noč. Mesece je vsploval na nebu, ali zakrili so ga oblaki, ki so vlekli od zapada. Krog ognjev so razsajali Turki in se rudovali nad mladimi ženskami, ki so jih polovili po vaseh in vjele pri napadu v gozdu. Žgali so jih z ognjiki, da so bolestno vsklikavale v veselje Turkov. Nekateri je obšla že slabost in so se onesveščale.

turške tolpe kakor veter suho listje.

"Sejtan, sam sejtan (hudič)!" so vpili Turki. Le Osvin-beg se je vžigal pogum. Mraz ga je stresel, ko je videl delo lije in srce se mu je stiskalo strahu, videc, da se mu bliža vedno bolj grozni Slavša.

Vjeruša pa je iskal z očmi Gliso.

Zgledal ga je, kako je ves prepaden iskal skrivališča.

V skoku je bil pri njem.

"Hej, brate, počakaj, da se pogovoriva! Kaj ti ne ugaja v tej družbi, da hočeš proč?"

Gliso je trepetal in se branil.

"Ne muči se, nič ti ne storim!" se je rogala Vjeruša. "Glavo ti odbijem, prav nalanko, še boš te ne bo, ker se mi smiliš. Hvaležen si mi lahko zato. Ej, Slavša ima drugačno glavo od tvoje, te ne odbije tako lahko!"

Gliso je oblival znoj in obupno se je branil.

"Dovoli, da skončam. Gliso, ker se mi mudi drugače!" je dejal Vjeruša resno in za trenotek je ležala glava izdajice na tleh, odkana od telesa, kakor bi jo odrezal z britvo.

Nato se je obrnil in se začudil, ko je zagledal lijo pri delu.

"Ej, izboren junak je to! Kar glave odnaša njegov mahljaj, kakor veter čepice..."

Ali bojna sreča je bežala od vstašev in Turki so zmagovali. Vstaši so se borili na življenje in smrt, ali padlo jih je že veliko.

Vjeruša je opazil to in rjul od bolesti in skrbi:

"Ha, vi stekla teleta, koze... Naj vas race... Dajte jim popraj! Kolji!"

Vstaši so se borili s poslednjo močjo, z močjo umirajočih.

Zdaj sta se srečala Slavša in Osvin-beg.

Dva jaka borca planeta drug na drugega.

Zarko je opazil nevarnost.

"Slavša, rešimo se! Premoč je in ne vzdržimo!"

"Rešite se, jaz ostanem! Padem, ali rešim domovino tega krvoloka!" odvrne Slavša in z enim zamahom pobije Turka, ki je zamahnil po njem od strani. Tovariš padlega je skočil na Slavšo in padel istotako. V tem se je zlomil meč Osvin-begov ob meču Slavše.

Beg je odkočil in ustrelil na Slavšo iz samokresa.

Slavša je razprostrl roke in vskliknil bolestno:

"Jezus..."

In junakovo truplo je padlo med trupla padlih sovražnikov. Beg mu je prestrelil glavo.

Vjeruša je zarjovel kakor raven ris, lija je pridivil, Osvin-bega pa so obkolili Turki z veselnim krikom.

Ko je padel Slavša, so Turki zavpili od veselja ter planili z vso silo po vstaših. Ti so se jeli nerodno umikati, le lija je še vzdrževal s svojo silo. Njegova lopata je strahovito razsajala po turških glavah, ali premoč je zmagovala.

Turki, že si svesti zmage, so se strnili in obkolili vstaše, ki niso hoteli zapustiti bojišča. Ti so sklenili drago odkupiti svoje življenje.

Medtem je nastal nenaden preobrat.

Nove čete vstašev so se pojavile na bojišču. Bile so one, ki bi se naj združile s četo Slavše, da na skočijo Tetovo.

Jutranja zarja je že rdela, ko so prispeli na pomoč. Turki so se sicer vrgli nanje, ali vstaši so bili počiti in so jih razbili. Tolpe dušmanov so začele bežati na vse strani. Nekaj vstašev se je odtrgalo od čete zasledovalci so begune, pobijaje slehernega.

Osvin-beg je sprevidel, da je poražen. Jel se umikati.

A Vjeruša mu zastavi pot. Izgledal je kakor ogromen kovaški meč.

Zamahnil je in Osvin-beg se je zgrudil.

"Tako, prijatelj", si je oddahnil Vjeruša. "Ko prideš k Mohamedu, pozdravi mi ga in reci mu, da te pošilja Vjeruša... Tfu!"

Ozrl se je še enkrat na truplo Osvin-begovo in pristavil:

"Maščeval sem tebe, Slavša!"

Bitka se je nagibala h koncu. Le posamezne tolpe so se še podile čez padla trupla in se krale.

Jutranje sonce je upiralo svoje sveže žarke na bojišče in poljubljalo še drgetajoča trupla padlih junakov.

IX.

Peščica Slavšinih vstašev se je zbrala kraj mrtvega vojvode. Na junakovem licu so brali bolestno izraz, kakor bi ga še v smrti bolela neureta domovina.

Vsem je težala globoka žalost na licih, nekateri so tiho ihteli.

Koliko žrtev je zahtevala zna-

ga, koliko junakov je padlo, koliko jih je bilo ranjenih! Med zadnjimi je bil i Zarko.

Turški handžar mu je zasekal globoko ramo v desno ramo in bati se je bilo, da mu roka ne bo mogla več uspešno vihteti orožja. Bil je slab in morali so ga podpirati.

Molče je gledal v mrtvo lice Slavše, srce pa mu je krvavelo.

Tik njega je stal Vjeruša s povečeno glavo. Nemo je zrl na Slavšo, ki je bil še v smrti častljiv. Ni mu zaigrala solza v očeh.

Le ko so položili mrtvega Slavšo z drugimi junaki vred v gomilo, se je stresel in zaklical s tresočim glasom:

"Uboga, uboga domovina! Tvoj sin je padel... Padel je v bran naroda!"

In stoprav sedaj je zaplakal kakor dete.

Vstaši so pokopali svojce in na visoko gomilo zasadili znamenje: sabljo navpik in handžar počez. Junakom se spodobila doba znamenje odrešenja iz predmetov, s katerimi so se borili za svobodo.

Po končanem pogrebu se zasliši glas Vjeruše, slovesen in silen:

"Bratje, poklekimo!... Oče naš, kateri si v nebesih..."

Vsi so popadali na kolena in molili. Solze pa je gledalo na ta ginljiv prizor in tugovalo s trpinai.

V Selce, kamor so dospeli za kakih dve uri po bitki, je prišla nasproti Kosenka. Zarko jo je poslal tja k nekim njegovim sorodnikom, kjer je bila na varnem. Ko je zagledala nosilnice in na njih Zarko, je postala in pobledela. Ali Zarko se ji je nasmehljaj žalostno in dejal:

"Jaz sem samo ranjen, a junak vseh junakov počiva v zemlji, za katero se je boril."

Kosenka je vzkliknila bolestno:

"Slavša!"

"Da! Padel je za križ častni in svobodo zlato."

Dekle si je zakrilo obraz in bridko zajokalo, da je celo Vjeruša pristopil k nji in ji rekel:

"Ne plakaj! Paži, da ti ne umre še Zarko, zakaj skupil je dokaj na sejnau. Zahvali Boga, da je živ!"

Sedaj se se je Kosenka prav zavedla. Poletela je k Zarku in ga skrbno izpraševala, če ga hudo boli, če je ranjen nevarno in mu poljubljala lica.

Vjeruša ju je gledal ginjen in dejal:

"Gospod Jezus vama nakloni ostale dni v sreči in miru! Dovolj sta pretrpela."

X.

Kmalu nato je završalo po vsem Balkanu tja do Carigrada. In Evropa je ostrmela. Tiho se je pripravljalo, a sedaj je buknil požar z vso silo. Združile so se balkanske države, podale si roke, da o-svobodijo svoj zasluženi narod v turških pokrajinah. In zagrmeli so topovi, zakrohotala mitraljeze z zlovesčim, zlokobnim krohotom, bratske vojske pa so korakale od zmage do zmage.

In ljudstvo, še pred nekaj dnevi brezpravna raja, je zadihalo olehkostno, svobodno, kakor če priveje v zadušilo sobo sveži pomladanski zrak, ter pozdravljalo s solzami v očeh junške brate...

Slava vam, junaki, in tebi, prelitla kri!

Z DRAVI ŽNJIM SVOJE PRIJATELJE.

H. H. von Schlieku, tovarnarju Bolgarskega Krvnega Čaja, ki je s sto in stošišo bolnikov v stalni zvezi in dobiva od njih, katerim je Bolgarski Krvni Čaj povrnil zdravje, danadan cele kupe zahvalnih pismen, je pisala naša rojakinja Ana Cacic P. O. Box 222, Sugar Creek, Mo. sledeče pismo:

"Izvolite mi takoj poslati dve škatli Bolgarskega Krvnega Čaja, ker ga zelo potrebujem. Pri meni je to prirodno zdravilo zelo uspešno delovalo. Zdaj zdravim žajjam vse svoje prijatelje. Vsakemu ga priporočam.

Eno veliko škatlo Bolgarskega Krvnega Čaja, ki traja za 5 mesecev, pošlje za 1 dolar kamorkoli:

Marvel Products Co.,

9 Marvel Bldg.

PITTSBURGH, PA.

Priponka: Ako hočete polijatev osigurati, pošljite 10c, več.

Zemlja, kmetje in dom

v priznani prvi poljedelski državi Amerike
v državi Missouri.

Imam še nekaj kosov POCENI, in sedaj je moja zadnja ponudba, da morete dobiti te zdalej navedene kose zemlje za posebno nizko ceno.

Rojak, vabim te, da prideš zdaj pogledat, in ako si videl že kdaj na svetu lepše trije, ki je bolj zdravo in polno, potem je tvoj, kateri kos si sam izbereš od spodaj navedenih, in sicer BREZ VSAKEGA CENTA PLAČE.

Našel boš tukaj polje, ki ga ni nikjer na svetu lepšega; vrtove, zelenjavo in rože, da se postavimo v vrsto katerikoli države v Ameriki. Našel boš vsakovrstno sadje, ki je sploh, kot znano, preobloženo s sadjem.

Našel boš v bujni rasti vse vrste trave in detelje ter tudi vsakovrstno sočivje, kar si ga sploh kdaj jedel. Videl boš, da je krompir zrel koncem maja ali pa koncem oktobra, kadar ga pač hočeš saditi. Fižol je sajen dvakrat v letu, ako se pa hočeš pečati z vrtnarstvom, potem lahko tu pridelaj 2,500 galonov jagod na akro ali 6,000 galonov kosmulje (gooseberry).

Našel boš tudi polne pajne najfinjšega medu in deželo polno kokoši in jaje. Videl boš, da imajo Slovenci, mali kmetje, od 10 do 20 glav goveje živine.

ČE TE TO ZANIMA IN NE DOBIŠ TEGA V DEŽELI - POTEM JE KATERIKOLI ZDOLEJ OGLAŠENI KOS - TVOJ ZASTONJ.

Našel boš deželo preprečeno z železnicami ter šole, eno do dve milj narazen. Ako te zanima cerkev, našel jo boš katoliško prav v bližini. Našel boš vse, potem se nameni pečati s katerikoli vrsto kmetijstvom. Trgi so tukaj tako dobri kot kjerkoli drugje.

Videl boš, da ni zemlje v Ameriki, kjer se toliko različnih rastlin z vspehom prideluje, kakor v tukajšnjih krajih.

Pronašel boš, da vedo oni ljudje, ki te dežele nikdar videli niso, povedati o suši in boleznih, prebivalci teh krajev pa ne vedo ne o enem ne o drugem. Našel boš tu rojake zdrave, kot kjerkoli na svetu. Prepričal se baš, da imamo izvrstno pitno vodo.

Našel boš solidno slovensko naselbino, ki se razvija brez vsakega hrupa in vrisča, kot nikjer drugje v Ameriki. Našel boš, da vsak Slovenec, ki je že nekaj let tukaj, lahko pripravi obed iz svojih pridelkov, da boljšega ne dobiš nikjer.

PRIDI ZDAJ IN POGLEJ KAJ PRIDELUJEMO.

FRANK GRAM, NAYLOR, MO.

POSEBNE PONUDBE SO:

40 akrov ravnine, izsekan gozd, en akro izčiščen, akro \$25.00.

80 akrov ravnine, mala hiša, gozd izsekan, akro \$25.

120 akrov ravnine, mala hišica, 1 akro čist, akro po \$23.00.

200 akrov ravnine, gozd izsekan, akro po \$24.00.

160 akrov ravnine, 70 akrov na kupih posekano, 5 akrov čistih in 40 obsekano in posušeno, akro po \$32.00.

Vse to zemljo čisto in ograjeno vzamem sam v najem ter plačam po \$5.00 od akra.

Imam valovite kmetije, deloma čist svet s hišami od \$10.00 do \$30.00 akro.

Vsak kos prodam na mesečne ali letne obroke. Dam deset let časa za izplačati z 5 ali 6% obresti z garancijo, da se svet čisti.

JAZ VSE TE KOSE ČISTIM VSAKEMU IN PRIPRAVIM ZA ORATI ZA \$7.00 DO \$10.00 PO AKRU.

Vse navedene ponudbe so poleg Slovencev, šol in železnic. Vsak kupec, ki želi saditi, dobi 100 dreves različnega sadja in 500 trt zastonj. Vsak izvežban čebelar dobi 10 panjev čebel pod obvezo da da meni junija polovico medu kot popolno plačo.

FRANK GRAM, Naylor, Mo.

Mina.

Roman. — Spisal A. P. Rožič.

(Nadaljevanje).

XIV.

Sramežljiva rdečica se je zopet pojavila na Mininih licih. Njene velike oči so bile sicer še vedno globoko udrite, a to jo je napravljalo čarobno. Njen mali nos in brezmadežni zobje ter rdeče ustnice — vse to se je družilo v lepoto.

Tudi otrok je bil krepak in zdrav in vsi so mu obetali moč. Sleherni dan je prišla babica, kopalca otroka in dajala Mini navodila. Močno veselje je prevzelo Mino, ko je gledala vsa srečna svojega sinčka. Bila je lepa mati, polna dobrote in ljubezni.

Zunaj je nastopilo deževno vreme. Zrak se je ohladil in temperatura je bila prijetna. Mina je sedela v postelji, moč je zopet rasla v njej; prihajalo je zdravlje. Na stolu poleg postelje je sedel Trebar, podpiral si glavo z rokama in zamišljeno gledal predse. Bila je nedelja in ljudje so se podali v cerkev. Otrok je spal. Celo noč je kričal tako, da si je Katinka zamašila ušesa z volno in je Pučanova neprestano vtikala kazalec v uho.

"Ko je danes ponoči grmelo, me je obšel tak strah, da sem trepetala", reče Mina.

"Neumica! ... Ali misliš, da bo strela udarila ravno v to hišo in naravnost v tebe?" odvrne prepričevalno Trebar in zamahne z roko.

"Ne mislim tega", de malomarno Mina. Popravljala si je blazino, ki ji je ušla pod hrbet, trudeča se, da jo spravi zopet na prejšnje mesto, da zamore komodno naslonjena s hrptom na nji sedeti v postelji. Trebar ji je pomagal. "Skloni se naprej... tako, sedaj se nasloni!"

Zopet je sedel na stol, prekrizal nogi in izpregovoril: "Pa zakaj strah? Neumevno mi je."

"Zbala sem se — mislila sem na smrt."

"Tako?" se je čudil on. "Ali se počutiš slabše?"

"To ne... ampak... Včasih sem molila, zadnje čase pa sem kar pozabila na to."

Trebar se je spomnil, da je tudi on v mladostnih letih opravljal molitve, katere ga je učila na pamet njegova dobra rajna mati. In zadelo se mu je čudno, zakaj je opustil vse to. Prišel si je, da je ta verski predosedek iz mladosti, ko je prišel na univerzo. Imel je neko "znanstveno" prepričanje, katerega se je naučil od drugih. Iz komodnosti.

"Tudi jaz ne molim!" je rekel po kratkem molku.

"Ali veruješ v Boga?" je vpraševala dalje Mina in ga gledala z velikimi očmi.

Trebar je molčal, zakaj vprašanje mu je prišlo prenašlo. Končno se je premagal in odkritosrečno odgovoril:

"Ne verujem!"

Mina je umolknila. Bila je religiozna ženska in verovala je v Boga. Njena priprosta nefilozofska duša ni mogla razumeti, da bi ne bilo nad njo neke absolutne moči. Spoznavala je ničevost, in zato je Bog zanj potreben in včasih celo gorško molila k njemu, dasi zadnje čase teh molitev res ni več opravljal.

"Vseeno je, ali Bog biva ali ne, kaj nam hoče? Kaj mu hočemo mi? Odpirati usta in zlobodriti javlendo, kakor to dela Nežika, to ni nič. Mislim, da je bolje, da ne dražimo Boga s takimi nepotrebnimi. Kar vem jaz, mi zadostuje. Po mojem trdnem prepričanju Boga ni, ne eksistira. Če pa je — potem mi moje nevednosti ne bo zameril."

Hotel je govoriti še dalje, toda začutil je, da temelji to njegovo prepričanje na strahopetnosti, računajoči na usmiljenost.

Mina se je zamislila in njeno čelo je pričelo, da misli intenzivno. Gledala je v strop in njen obraz je bil sedaj naravnost krasen.

Trebar je nepremično zrl v njo in bil poln zadovoljnosti nad to krasoto. Za verska vprašanja se ni brigal. Ni čutil potrebe po Bogu in mu je bilo vprašanje o njegovi eksistenci malotno. Bil je do stokrat priča, kako so se o tem prepirali njegovi tovariši cele ure. No, on se je smejal, zabaval se je pri tem. Bil je sedaj radoveden, kaj je napotilo Mino k tej misli. Vprašal je:

"Zakaj pa pravzaprav prenehaš o tem?"

Ona je sramežljivo zardela. Po besila je oči in sklenila roki na prsih.

"Zakaj?... Postala sem mati; kar je bilo, je prišlo iz greha. Vem, da ni bilo prav — zato bi se rada iznebila teške vesti. Rada bi šla k izpovedi..."

Njene oči so se zasolile in zakrila jih je z rokama. Onemogla je sedela tu, spomnivša se ostudne poti, katero je napravila nekoč v prvo nadstropje k bogatemu staremu. Ta spomin jo je zelo težil, ni se mogla odkrižati njegove neznozne teže.

Trebar vsega tega ni razumel in ježil se je nad njeno pobožnostjo.

"Neumica! ... Kakšni tepci ste to!"

Stopil je k oknu in gledal na cesto, po kateri so hodili ljudje z brzimi, kratkimi koraki. Pri tem se je zibal na petah, imajoč roki v žepu. Ves ta položaj, v katerem se je nahajal že nekaj dni, mu je bil zopr in vedel je, da se mora iznebiti vseh spon, če hoče postati zopet prost, svoboden človek.

Otrok v zibelci se je začel krenjati. Prišla je v sobo starka s podje so se podali v cerkev. Otrok je spal. Celo noč je kričal tako, da si je Katinka zamašila ušesa z volno in je Pučanova neprestano vtikala kazalec v uho.

"Ko je danes ponoči grmelo, me je obšel tak strah, da sem trepetala", reče Mina.

"Neumica! ... Ali misliš, da bo strela udarila ravno v to hišo in naravnost v tebe?" odvrne prepričevalno Trebar in zamahne z roko.

"Ne mislim tega", de malomarno Mina. Popravljala si je blazino, ki ji je ušla pod hrbet, trudeča se, da jo spravi zopet na prejšnje mesto, da zamore komodno naslonjena s hrptom na nji sedeti v postelji. Trebar ji je pomagal. "Skloni se naprej... tako, sedaj se nasloni!"

Zopet je sedel na stol, prekrizal nogi in izpregovoril: "Pa zakaj strah? Neumevno mi je."

"Zbala sem se — mislila sem na smrt."

"Tako?" se je čudil on. "Ali se počutiš slabše?"

"To ne... ampak... Včasih sem molila, zadnje čase pa sem kar pozabila na to."

Trebar se je spomnil, da je tudi on v mladostnih letih opravljal molitve, katere ga je učila na pamet njegova dobra rajna mati. In zadelo se mu je čudno, zakaj je opustil vse to. Prišel si je, da je ta verski predosedek iz mladosti, ko je prišel na univerzo. Imel je neko "znanstveno" prepričanje, katerega se je naučil od drugih. Iz komodnosti.

"Tudi jaz ne molim!" je rekel po kratkem molku.

"Ali veruješ v Boga?" je vpraševala dalje Mina in ga gledala z velikimi očmi.

Trebar je molčal, zakaj vprašanje mu je prišlo prenašlo. Končno se je premagal in odkritosrečno odgovoril:

"Ne verujem!"

Mina je umolknila. Bila je religiozna ženska in verovala je v Boga. Njena priprosta nefilozofska duša ni mogla razumeti, da bi ne bilo nad njo neke absolutne moči. Spoznavala je ničevost, in zato je Bog zanj potreben in včasih celo gorško molila k njemu, dasi zadnje čase teh molitev res ni več opravljal.

"Vseeno je, ali Bog biva ali ne, kaj nam hoče? Kaj mu hočemo mi? Odpirati usta in zlobodriti javlendo, kakor to dela Nežika, to ni nič. Mislim, da je bolje, da ne dražimo Boga s takimi nepotrebnimi. Kar vem jaz, mi zadostuje. Po mojem trdnem prepričanju Boga ni, ne eksistira. Če pa je — potem mi moje nevednosti ne bo zameril."

Hotel je govoriti še dalje, toda začutil je, da temelji to njegovo prepričanje na strahopetnosti, računajoči na usmiljenost.

Mina se je zamislila in njeno čelo je pričelo, da misli intenzivno. Gledala je v strop in njen obraz je bil sedaj naravnost krasen.

Trebar je nepremično zrl v njo in bil poln zadovoljnosti nad to krasoto. Za verska vprašanja se ni brigal. Ni čutil potrebe po Bogu in mu je bilo vprašanje o njegovi eksistenci malotno. Bil je do stokrat priča, kako so se o tem prepirali njegovi tovariši cele ure. No, on se je smejal, zabaval se je pri tem. Bil je sedaj radoveden, kaj je napotilo Mino k tej misli. Vprašal je:

"Zakaj pa pravzaprav prenehaš o tem?"

Ona je sramežljivo zardela. Po besila je oči in sklenila roki na prsih.

"Zakaj?... Postala sem mati; kar je bilo, je prišlo iz greha. Vem, da ni bilo prav — zato bi se rada iznebila teške vesti. Rada bi šla k izpovedi..."

Njene oči so se zasolile in zakrila jih je z rokama. Onemogla je sedela tu, spomnivša se ostudne poti, katero je napravila nekoč v prvo nadstropje k bogatemu staremu. Ta spomin jo je zelo težil, ni se mogla odkrižati njegove neznozne teže.

Trebar vsega tega ni razumel in ježil se je nad njeno pobožnostjo.

"Neumica! ... Kakšni tepci ste to!"

Stopil je k oknu in gledal na cesto, po kateri so hodili ljudje z brzimi, kratkimi koraki. Pri tem se je zibal na petah, imajoč roki v žepu. Ves ta položaj, v katerem se je nahajal že nekaj dni, mu je bil zopr in vedel je, da se mora iznebiti vseh spon, če hoče postati zopet prost, svoboden človek.

Otrok v zibelci se je začel krenjati. Prišla je v sobo starka s podje so se podali v cerkev. Otrok je spal. Celo noč je kričal tako, da si je Katinka zamašila ušesa z volno in je Pučanova neprestano vtikala kazalec v uho.

"Ko je danes ponoči grmelo, me je obšel tak strah, da sem trepetala", reče Mina.

"Neumica! ... Ali misliš, da bo strela udarila ravno v to hišo in naravnost v tebe?" odvrne prepričevalno Trebar in zamahne z roko.

"Ne mislim tega", de malomarno Mina. Popravljala si je blazino, ki ji je ušla pod hrbet, trudeča se, da jo spravi zopet na prejšnje mesto, da zamore komodno naslonjena s hrptom na nji sedeti v postelji. Trebar ji je pomagal. "Skloni se naprej... tako, sedaj se nasloni!"

Zopet je sedel na stol, prekrizal nogi in izpregovoril: "Pa zakaj strah? Neumevno mi je."

"Zbala sem se — mislila sem na smrt."

"Tako?" se je čudil on. "Ali se počutiš slabše?"

"To ne... ampak... Včasih sem molila, zadnje čase pa sem kar pozabila na to."

Trebar se je spomnil, da je tudi on v mladostnih letih opravljal molitve, katere ga je učila na pamet njegova dobra rajna mati. In zadelo se mu je čudno, zakaj je opustil vse to. Prišel si je, da je ta verski predosedek iz mladosti, ko je prišel na univerzo. Imel je neko "znanstveno" prepričanje, katerega se je naučil od drugih. Iz komodnosti.

"Tudi jaz ne molim!" je rekel po kratkem molku.

"Ali veruješ v Boga?" je vpraševala dalje Mina in ga gledala z velikimi očmi.

Trebar je molčal, zakaj vprašanje mu je prišlo prenašlo. Končno se je premagal in odkritosrečno odgovoril:

"Ne verujem!"

Mina je umolknila. Bila je religiozna ženska in verovala je v Boga. Njena priprosta nefilozofska duša ni mogla razumeti, da bi ne bilo nad njo neke absolutne moči. Spoznavala je ničevost, in zato je Bog zanj potreben in včasih celo gorško molila k njemu, dasi zadnje čase teh molitev res ni več opravljal.

"Vseeno je, ali Bog biva ali ne, kaj nam hoče? Kaj mu hočemo mi? Odpirati usta in zlobodriti javlendo, kakor to dela Nežika, to ni nič. Mislim, da je bolje, da ne dražimo Boga s takimi nepotrebnimi. Kar vem jaz, mi zadostuje. Po mojem trdnem prepričanju Boga ni, ne eksistira. Če pa je — potem mi moje nevednosti ne bo zameril."

Hotel je govoriti še dalje, toda začutil je, da temelji to njegovo prepričanje na strahopetnosti, računajoči na usmiljenost.

Mina se je zamislila in njeno čelo je pričelo, da misli intenzivno. Gledala je v strop in njen obraz je bil sedaj naravnost krasen.

Trebar je nepremično zrl v njo in bil poln zadovoljnosti nad to krasoto. Za verska vprašanja se ni brigal. Ni čutil potrebe po Bogu in mu je bilo vprašanje o njegovi eksistenci malotno. Bil je do stokrat priča, kako so se o tem prepirali njegovi tovariši cele ure. No, on se je smejal, zabaval se je pri tem. Bil je sedaj radoveden, kaj je napotilo Mino k tej misli. Vprašal je:

"Zakaj pa pravzaprav prenehaš o tem?"

Ona je sramežljivo zardela. Po besila je oči in sklenila roki na prsih.

"Zakaj?... Postala sem mati; kar je bilo, je prišlo iz greha. Vem, da ni bilo prav — zato bi se rada iznebila teške vesti. Rada bi šla k izpovedi..."

Njene oči so se zasolile in zakrila jih je z rokama. Onemogla je sedela tu, spomnivša se ostudne poti, katero je napravila nekoč v prvo nadstropje k bogatemu staremu. Ta spomin jo je zelo težil, ni se mogla odkrižati njegove neznozne teže.

Trebar vsega tega ni razumel in ježil se je nad njeno pobožnostjo.

"Neumica! ... Kakšni tepci ste to!"

Stopil je k oknu in gledal na cesto, po kateri so hodili ljudje z brzimi, kratkimi koraki. Pri tem se je zibal na petah, imajoč roki v žepu. Ves ta položaj, v katerem se je nahajal že nekaj dni, mu je bil zopr in vedel je, da se mora iznebiti vseh spon, če hoče postati zopet prost, svoboden človek.

Otrok v zibelci se je začel krenjati. Prišla je v sobo starka s podje so se podali v cerkev. Otrok je spal. Celo noč je kričal tako, da si je Katinka zamašila ušesa z volno in je Pučanova neprestano vtikala kazalec v uho.

"Ko je danes ponoči grmelo, me je obšel tak strah, da sem trepetala", reče Mina.

"Neumica! ... Ali misliš, da bo strela udarila ravno v to hišo in naravnost v tebe?" odvrne prepričevalno Trebar in zamahne z roko.

"Ne mislim tega", de malomarno Mina. Popravljala si je blazino, ki ji je ušla pod hrbet, trudeča se, da jo spravi zopet na prejšnje mesto, da zamore komodno naslonjena s hrptom na nji sedeti v postelji. Trebar ji je pomagal. "Skloni se naprej... tako, sedaj se nasloni!"

Zopet je sedel na stol, prekrizal nogi in izpregovoril: "Pa zakaj strah? Neumevno mi je."

"Zbala sem se — mislila sem na smrt."

"Tako?" se je čudil on. "Ali se počutiš slabše?"

"To ne... ampak... Včasih sem molila, zadnje čase pa sem kar pozabila na to."

Trebar se je spomnil, da je tudi on v mladostnih letih opravljal molitve, katere ga je učila na pamet njegova dobra rajna mati. In zadelo se mu je čudno, zakaj je opustil vse to. Prišel si je, da je ta verski predosedek iz mladosti, ko je prišel na univerzo. Imel je neko "znanstveno" prepričanje, katerega se je naučil od drugih. Iz komodnosti.

"Tudi jaz ne molim!" je rekel po kratkem molku.

"Ali veruješ v Boga?" je vpraševala dalje Mina in ga gledala z velikimi očmi.

Trebar je molčal, zakaj vprašanje mu je prišlo prenašlo. Končno se je premagal in odkritosrečno odgovoril:

"Ne verujem!"

Mina je umolknila. Bila je religiozna ženska in verovala je v Boga. Njena priprosta nefilozofska duša ni mogla razumeti, da bi ne bilo nad njo neke absolutne moči. Spoznavala je ničevost, in zato je Bog zanj potreben in včasih celo gorško molila k njemu, dasi zadnje čase teh molitev res ni več opravljal.

"Vseeno je, ali Bog biva ali ne, kaj nam hoče? Kaj mu hočemo mi? Odpirati usta in zlobodriti javlendo, kakor to dela Nežika, to ni nič. Mislim, da je bolje, da ne dražimo Boga s takimi nepotrebnimi. Kar vem jaz, mi zadostuje. Po mojem trdnem prepričanju Boga ni, ne eksistira. Če pa je — potem mi moje nevednosti ne bo zameril."

Hotel je govoriti še dalje, toda začutil je, da temelji to njegovo prepričanje na strahopetnosti, računajoči na usmiljenost.

Mina se je zamislila in njeno čelo je pričelo, da misli intenzivno. Gledala je v strop in njen obraz je bil sedaj naravnost krasen.

Trebar je nepremično zrl v njo in bil poln zadovoljnosti nad to krasoto. Za verska vprašanja se ni brigal. Ni čutil potrebe po Bogu in mu je bilo vprašanje o njegovi eksistenci malotno. Bil je do stokrat priča, kako so se o tem prepirali njegovi tovariši cele ure. No, on se je smejal, zabaval se je pri tem. Bil je sedaj radoveden, kaj je napotilo Mino k tej misli. Vprašal je:

"Zakaj pa pravzaprav prenehaš o tem?"

Ona je sramežljivo zardela. Po besila je oči in sklenila roki na prsih.

"Zakaj?... Postala sem mati; kar je bilo, je prišlo iz greha. Vem, da ni bilo prav — zato bi se rada iznebila teške vesti. Rada bi šla k izpovedi..."

Njene oči so se zasolile in zakrila jih je z rokama. Onemogla je sedela tu, spomnivša se ostudne poti, katero je napravila nekoč v prvo nadstropje k bogatemu staremu. Ta spomin jo je zelo težil, ni se mogla odkrižati njegove neznozne teže.

Trebar vsega tega ni razumel in ježil se je nad njeno pobožnostjo.

"Neumica! ... Kakšni tepci ste to!"

Stopil je k oknu in gledal na cesto, po kateri so hodili ljudje z brzimi, kratkimi koraki. Pri tem se je zibal na petah, imajoč roki v žepu. Ves ta položaj, v katerem se je nahajal že nekaj dni, mu je bil zopr in vedel je, da se mora iznebiti vseh spon, če hoče postati zopet prost, svoboden človek.

Otrok v zibelci se je začel krenjati. Prišla je v sobo starka s podje so se podali v cerkev. Otrok je spal. Celo noč je kričal tako, da si je Katinka zamašila ušesa z volno in je Pučanova neprestano vtikala kazalec v uho.

"Ko je danes ponoči grmelo, me je obšel tak strah, da sem trepetala", reče Mina.

"Neumica! ... Ali misliš, da bo strela udarila ravno v to hišo in naravnost v tebe?" odvrne prepričevalno Trebar in zamahne z roko.

"Ne mislim tega", de malomarno Mina. Popravljala si je blazino, ki ji je ušla pod hrbet, trudeča se, da jo spravi zopet na prejšnje mesto, da zamore komodno naslonjena s hrptom na nji sedeti v postelji. Trebar ji je pomagal. "Skloni se naprej... tako, sedaj se nasloni!"

Zopet je sedel na stol, prekrizal nogi in izpregovoril: "Pa zakaj strah? Neumevno mi je."

"Zbala sem se — mislila sem na smrt."

"Tako?" se je čudil on. "Ali se počutiš slabše?"

"To ne... ampak... Včasih sem molila, zadnje čase pa sem kar pozabila na to."

Trebar se je spomnil, da je tudi on v mladostnih letih opravljal molitve, katere ga je učila na pamet njegova dobra rajna mati. In zadelo se mu je čudno, zakaj je opustil vse to. Prišel si je, da je ta verski predosedek iz mladosti, ko je prišel na univerzo. Imel je neko "znanstveno" prepričanje, katerega se je naučil od drugih. Iz komodnosti.

"Tudi jaz ne molim!" je rekel po kratkem molku.

"Ali veruješ v Boga?" je vpraševala dalje Mina in ga gledala z velikimi očmi.

Trebar je molčal, zakaj vprašanje mu je prišlo prenašlo. Končno se je premagal in odkritosrečno odgovoril:

"Ne verujem!"

Mina je umolknila. Bila je religiozna ženska in verovala je v Boga. Njena priprosta nefilozofska duša ni mogla razumeti, da bi ne bilo nad njo neke absolutne moči. Spoznavala je ničevost, in zato je Bog zanj potreben in včasih celo gorško molila k njemu, dasi zadnje čase teh molitev res ni več opravljal.

"Vseeno je, ali Bog biva ali ne, kaj nam hoče? Kaj mu hočemo mi? Odpirati usta in zlobodriti javlendo, kakor to dela Nežika, to ni nič. Mislim, da je bolje, da ne dražimo Boga s takimi nepotrebnimi. Kar vem jaz, mi zadostuje. Po mojem trdnem prepričanju Boga ni, ne eksistira. Če pa je — potem mi moje nevednosti ne bo zameril."

Hotel je govoriti še dalje, toda začutil je, da temelji to njegovo prepričanje na strahopetnosti, računajoči na usmiljenost.

Mina se je zamislila in njeno čelo je pričelo, da misli intenzivno. Gledala je v strop in njen obraz je bil sedaj naravnost krasen.

Trebar je nepremično zrl v njo in bil poln zadovoljnosti nad to krasoto. Za verska vprašanja se ni brigal. Ni čutil potrebe po Bogu in mu je bilo vprašanje o njegovi eksistenci malotno. Bil je do stokrat priča, kako so se o tem prepirali njegovi tovariši cele ure. No, on se je smejal, zabaval se je pri tem. Bil je sedaj radoveden, kaj je napotilo Mino k tej misli. Vprašal je:

"Zakaj pa pravzaprav prenehaš o tem?"

Ona je sramežljivo zardela. Po besila je oči in sklenila roki na prsih.

"Zakaj?... Postala sem mati; kar je bilo, je prišlo iz greha. Vem, da ni bilo prav — zato bi se rada iznebila teške vesti. Rada bi šla k izpovedi..."

Njene oči so se zasolile in zakrila jih je z rokama. Onemogla je sedela tu, spomnivša se ostudne poti, katero je napravila nekoč v prvo nadstropje k bogatemu staremu. Ta spomin jo je zelo težil, ni se mogla odkrižati njegove neznozne teže.

Trebar vsega tega ni razumel in ježil se je nad njeno pobožnostjo.

"Neumica! ... Kakšni tepci ste to!"

Stopil je k oknu in gledal na cesto, po kateri so hodili ljudje z brzimi, kratkimi koraki. Pri tem se je zibal na petah, imajoč roki v žepu. Ves ta položaj, v katerem se je nahajal že nekaj dni, mu je bil zopr in vedel je, da se mora iznebiti vseh spon, če hoče postati zopet prost, svoboden človek.

Otrok v zibelci se je začel krenjati. Prišla je v sobo starka s podje so se podali v cerkev. Otrok je spal. Celo noč je kričal tako, da si je Katinka zamašila ušesa z volno in je Pučanova neprestano vtikala kazalec v uho.

"Ko je danes ponoči grmelo, me je obšel tak strah, da sem trepetala", reče Mina.

"Neumica! ... Ali misliš, da bo strela udarila ravno v to hišo in naravnost v tebe?" odvrne prepričevalno Trebar in zamahne z roko.

"Ne mislim tega", de malomarno Mina. Popravljala si je blazino, ki ji je ušla pod hrbet, trudeča se, da jo spravi zopet na prejšnje mesto, da zamore komodno naslonjena s hrptom na nji sedeti v postelji. Trebar ji je pomagal. "Skloni se naprej... tako, sedaj se nasloni!"

Zopet je sedel na stol, prekrizal nogi in izpregovoril: "Pa zakaj strah? Neumevno mi je."

"Zbala sem se — mislila sem na smrt."

"Tako?" se je čudil on. "Ali se počutiš slabše?"

"To ne... ampak... Včasih sem molila, zadnje čase pa sem kar pozabila na to."

Trebar se je spomnil, da je tudi on v mladostnih letih opravljal molitve, katere ga je učila na pamet njegova dobra rajna mati. In zadelo se mu je čudno, zakaj je opustil vse to. Prišel si je, da je ta verski predosedek iz mladosti, ko je prišel na univerzo. Imel je neko "znanstveno" prepričanje, katerega se je naučil od drugih. Iz komodnosti.

"Tudi jaz ne molim!" je rekel po kratkem molku.

"Ali veruješ v Boga?" je vpraševala dalje Mina in ga gledala z velikimi očmi.

Trebar je mol

EVGEN SUE:

VEČNI ŽID.

(Priredil J. T.)

38

(Nadaljevanje).

Sedemnajsto poglavje.

HARDIJEV POVRATEK.

Požar je divjal že celo uro. — Bila je svetla jasna noč. — Nebo je bilo pokrito z zvezdami, pihal je severnjak.

Po polju je hodil počasni, opotekajoči se korakov človek.... gospod Hardy, lastnik goreče tovarne.

Misleč, da se bo nekoliko razvedril, je sklenil iti peš iz Pariza v Villiers. — Ženska, katero je ljubil, o kateri je bil prepričan, da mu bo dala tolažbo, je odpotovala v Ameriko. — Njena mati je zahtevala, da se mora pokoriti za greh, katerega je napravila, da mora brez slovesa zapustiti moža, s katerim je grešila.

In Margareta je ubogala.

Kolikokrat mu je že rekla: — In če mi mati zapove, da moram iti od tebe, bom šla. Šla bom, pa naj mi je še tako težko.

Pokorila se je povelju svoje matere in zdaj je ni več.

Obe opori je izgubil: prijatelja in ljubico. — Zdaj je na svetu sam brez človeka.

Dospel je na griček, odkoder se je videlo na tovarno.

— Toda, kaj je to? — Odkod ta svetloba?

Namesto krasne tovarne je opazil kup razvalin, iz katerih je švigal plamen.

— "Gori! Gori!"

D E V E T I D E L.

ČRNI PANTER.

Prvo poglavje.

MEŠETAR.

Nekaj dni zatem, ko je zgorela Hardyjeva tovarna, je sedela v mali sobici Roza Pompon, ljubica Nini-Moulina, znanega pisatelja. — Na steni je visela obleka, katero je imela na pustni torek.

V kotu je bilo vspolno raznih steklenic in mrtvaška glava. — Na oknu je bilo par golobov.

Roza Pompon se je bila ravnokar umila in začela trebiti salato, ko je nekaj potrkalo na vrata.

— Kdo je? — je vprašala Roza.

— Kdo bi bil? — Tvoj stari vendar. — Odkdaj se pa tako zapiraš?

— Nini-Moulin?

— Seveda. — Ali morda koga drugega pričakuješ?

— Čakaj vendar, da se bom nekoliko oblekla.

— Zakaj? — Le prepričana bodi, da je meni čisto vseeno.

— Boljše je tako. — Kaj bi bili ljudje brez obleke?

— S svojega stališča imaš morda prav. — Toda meni se zelo rudi. Voz me čaka. —

— Voz imeš? — Ali me boš vzel seboj? — Nikar me ne imej za noreca.

— Ali misliš, da res nimam voza? — Presneto se motiš, dekle!

Roza je odprla vrata. — Vstopil je Nini-Moulin in začel z nasladi opazovati svojo ljubico, ki je bila zelo povzgojena in napravljena.

— Torej si se vendarle vrnil v svoje bivališče? — ga je vprašala z nasmehom.

— Kako si lepa! — Kako si krasna!

— Povej mi — ga je vprašala Roza z resnim glasom, — kje si se klatil zadnje ni? — Vrnem se, da sem bila že sita tega čakanja.

— Nikar se ne brigaj za preteklost, ljubica. — Najina je sedanjost. — Napni ušesa in dobro poslušaj, kaj ti bom povedal.

— Ali me hočeš zopet navleči?

— Ne, poslušaj. — Srečo ti prinašam. — Tukaj, pogled!

Iz žepa je potegnil krasno zapestnico.

— Rožica, to je tvoje.

— Kako krasno! — Kako krasno! — je vzkliknila Roza in ogledovala zapestnico.

— Toda, to še ni vse. — Pogledj uhanec.

Izročil ji je par krasnih uhanov.

— In pot-m, ljubica. — Kočija in konjička, ki čakata pred vratmi, sta tudi tvoja.

— Moj Bog, moj Bog!

— V tem zavoju je obleka in klobuk.

— Za božjo voljo, človek, pa že vsaj niso koga okradel?

— Beži, beži! — Nikar ne imej takih misli. — Odkdaj zanaprej se boš vozila in boš imela celo vrsto služabnikov.

— Ali si našel zlati rudnik?

— Nikar me vendar ne vprašaj, pač pa uživaj novo življenje.

— Dobro torej, idiva. — Roza se je oblekla, in ko je bila oblečena, ji je ogrnil rame s krasnim perzijskim šalom.

— Poljubi me.

— Desetkrat, če hočeš.

Ko sta dospela do hišnice, ji je rekla Roza:

— Mati Arsene, tukaj so ključji. — Mene ne bo par dni domov.

Nikar ne pozabite na moje golobe.

Zatem je skočila v kočijo, Nini-Moulin pa zanje.

— Hudiču bi prodal svojo dušo — je mrmral Nini-Moulin — če bi vedel, kaj bo iz tega. — Ako bo kaj dobrega, bo dobro, ako bo kaj slabega, bom pa popravil. — Sicer me pa vse skupaj čisto nič ne briga.

Drugo poglavje.

GOSPOD MONTBRON.

Gospodična Cardoville je sedela v svoji sobi. — Gledala je žalostno skozi okno in premišljevala o vseh mogočih rečeh.

Rodin ji je bil medtem namreč sporočil, da si Grba ni več upala ostati pri njej. — Peskrbel je tudi, da omenjeno poslovitno pismo ji ni prišlo v roke. Gospodična je bila žalostna, ker je odšla Grba brez slovesa. — Veliko se je govorilo tudi o bankovni, ki so ga našli v njeni sobi. — Razen Adriene so jo skoraj vsi sumili tatvine.

Iz svojih misli se je šele tedaj prebudila, ko so se odprla vrata. Vstopila je njena druga hišnica, gospodična Gergette in naznanila gospoda Montbrona.

Gospod Montbron je bil star kakih šestdeset let in je bil znana prikazen v vsej pariški družbi. — Imel je vse sive lase, toda njegovo obnašanje je bilo čisto mladeniško.

Ko je stopil k Adrieni, ji je udano poljubil roko.

Pogovarjala sta se o vseh mogočih stvareh. — Grof Montbron je slučajno vzel v roko par knjig in jih površno pogledal. — Zelo se

je začudil, ko je opazil, da se tičejo vse knjige samo Indije.

Adriena je zardela in vprašala:

— Kaj se vam zdi tako čudno, gospod grof?

— Čudno se mi zdi, ker ste se začeli tako naenkrat zanimati za zemljepis.

— Ali mislite morda, da je za mojo starost ta veda nekoliko presrečna? — Toda razvedriti se moram na kak način. — In ker imam bratrance, ki je seveda bratranec po tretjem ali četrtem rodu, ni čudno, če se zanimam za to deželo. — Bratranec je zelo odličnega rodu.... kraljev sin je.

— Čudno, čudno — je mrmral grof Montbron. — Ali verjamete, da sem bil véteraj pri njem?

— Res? — Pri njem ste bili? — O, prosim, povejte mi.

— K njemu sem prišel slučajno. — Nekaj sem pa opazil pri njem, kar me je šele danes presenetilo.

— Kaj pa?

— On ima ravno toliko knjig o Franciji, kakor vi o Indiji.

— To ni vendar nič čudnega. — Princ se mora seznaniti z običaji dežele, v kateri prebiva.

— Čudno, da se je ta potreba pri vama skoraj ob istem času pojavila.

— Ah, nikdar ne govorite tako — ga je prekinila Adriena z odločnim glasom.

— Torej je res, kar so mi povedali? — Vi več zaupate drugim, kakor pa svojemu staremu prijatelju?

— Ne vem, kaj pravite, gospod grof.

— No, potem pa ni treba več dolgo časa prikrivati. — Džalni bom povedal, pa bo konec besed.

— Za božjo voljo, gospod grof — nikar ne bodite napram meni tako krivični.

(Dalje prihodnjič).

'KRACKERJEV' BRINJEVEC

je najstarejše in od zdravnikov pripoznano kot najboljšo sredstvo proti notranjim boleznim.

Cena za "BRINJEVEC" je: 6 steklenic \$ 8.80

12 steklenic 12.00

V ZALOGI IMAMO

tudi Miti domači TROPINJEVEC in SLIVOV.

Ka kuhana v naši lastni destilaciji.

Naše cene so sledeče:

Tropinjevec per gal. \$2.25, \$2.50, \$2.75 in \$3.00

Slivovitz per gal. \$2.75—\$3.00

Tropinjevec zaboj \$2.00

Slivovitz zaboj \$13.00

"66" Rye Whiskey 5 let star, zaboj \$11.00

Rudeča Ohio vina per gal. 85c., 90c., 95c.

Catawba in Delaware per gal. 75c.—80c.

Za 5 in 10 gal. posoda računamo \$1.00, za 25 gal. \$2.00, za večja naročila je sod nastoj.

Naročilo naj se priloži denar ali Money Order in natančni naslov. Za pristnost prijete jamčimo.

The Ohio Brandy Distilling Co.

5102-04 ST. CLAIR AVE., CLEVELAND, O.

Importirane Franz Lubasove harmonike

so razprodane. Imel bom zalogo zopet po končani vojni, ter se za pozneje rojakom priporočam.

Kupujem, prodajam in popravljam stare rabljene harmonike po dogovoru; izdelujem nove KOVČKE po \$6.00 ter nove mehove od \$6.00 do \$10.00. Delo trpežno in zanesljivo.

Alois Skulj,

323 Epsilon Place,

Brooklyn, N. Y.

MODERNO UREJENA
TISKARNA GLAS NARODA

VSAKOVRESTNE TISKOVINE

IZVRŠUJE PO NIZKIH

CENAH,

DELO OKUSNO.

IZVRŠUJE PREVODE V
DRUGE JEZIKE.

UNJSKO ORGANIZIRANA

POSEBNOST SO:

DRUŠTVENA PRAVILA,

OKROŽNICE — PAMFLETE,

CENIKI I. T. D.

VSA NAROČILA POŠILJATE NAJ

SLOVENIC PUBLISHING CO.

82 Cortlandt St., New York, N. Y.

NAZNANILO IN PRIPOROČILO.

ČILO.

Čenjenim rojakom v Clevelandu, Ohio in okolici naznanjamo, da jih bo obiskal naš potovalni zastopnik

Mr. FRANK MEH.

kateri je pooblaščen pobirati na ročnino na naš list, knjige in druge v našo strogo spadajoče posle ter izdajati pravovelnjavne potrdila vsled česar ga rojakom najtopleje priporočamo.

Upravištvu "Glas Naroda".

PLEŠASTIH NIKDAR VEČ.

Prof. Long-ov Magnetični glavnik

odstrani prah, povzroči rast in zabrani izpušanje las.

Ozdravi glavobol. Se ne zlomi. Cena \$1.00. Moški žepni česnik za brke 25c.

Po sprejemu te svote, pošljemo kamorkoli. Pišite: Novelty Sales Co., P. O. Box 1352, Pittsburgh, Pa.

Brezplačen nasvet in pouk priseljencem.

"THE BUREAU OF INDUSTRIES AND IMMIGRATION" za državo New York varuje priseljence ter jim pomaga, če so bili osleparjeni, oropani ali če so z nji malo slaboravni.

Brezplačna navodila in pouk v naturalizacijskih zadevah — kako postati državljan Združenih držav, kje se oglašiti za državljanke listine.

Sorodniki naj bi čakali novodolne priseljence na Ellis Island ali pri Barge Office.

Oglasite se ali pišite:

STATE DEPARTMENT OF LABOR,

BUREAU OF INDUSTRIES AND IMMIGRATION,

Newyorški urad:

230, 5th Ave., Room 2012.

Odprto vsak dan od devetih do polne do petih popoldne in ob sredah od osme do devete ure zvečer.

Urad v Buffalo: 704, D. S. Morgan Building. Odprto vsak dan od devetih do polne do petih popoldne in ob sredah od sedme do devete ure zvečer.

Rojakl naročajte se na "Glas Naroda", največji slovenski dnevnik v Zdr. Zvezah.

Naročila in denar pošljite na:

Slovenic Publishing Company,

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

Pozor!

V zalogi imamo iz starega kraja importirane

SRPE.

Cena 60 centov s poštnino.

FRANK SAKSER,

82 Cortlandt Street,

New York, N. Y.

Kos letos nimamo v zalogi, ker jih ni mogoče dobiti iz starega kraja. Srpi so nam ostali še od prejšnjih zalog.

dobite "GLAS NARODA" skoro štiri mesece dnevno, izvzemši nedeljo in posebnih praznikov. "GLAS NARODA" izhaja dnevno na šestih straneh, tako, da dobiti tedensko 36 strani berila, v mesecu 156 strani, ali 624 strani v štirih mesecih. "GLAS NARODA" donaja dnevno poročila s bojišča in razne slike. Sedaj ga sleherni dan razpošljamo 13,000! — Ta številka jasno govori, da je list zelo razširjen. Vse osobje lista je organizirano in spada v strokovne unije.

EDINI SLOVENSKI JAVNI NOTAR

(Notary Public)

v GREATER-NEW YORKU

ANTON BURGAR

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

IZDELUJE IN PRESKRBUJE

vsakovrstna pooblastila, vojaške prošnje in daje potrebne nasvete v vseh vojaških zadevah. Rojakom, ki žele dobiti ameriški državljanski papir, daje potrebne informacije glede datuma izkrcanja ali imena parnika.

Obrnite se zaupno na njega, kjer boste točno in solidno posreženi.

Velika vojna mapa

vojskujočih se evropskih držav.

Velikost je 21 pri 28 palcih.

Cena 15 centov.

Zadej je natančen popis koliko obsega kaka država, koliko ima vojakov, trdnjav, bojnih ladij i. t. d.

V zalogi imamo tudi

Stensko mapo cele Evrope \$1.50.

Veliko stensko mapo, na eni strani Zjedinjene države in na drugi pa celi svet, cena \$1.50.

Zemljevid Primorske, Kranjske in Dalmacije z mejo Avstro-Ogrske s Italijo. Cena je 15 centov

Veliki vojni atlas

vojskujočih se evropskih držav in pa vojskujoških posestev vseh yelesil.

Obsega 11 raznih zemljevidov:

Cena samo 25 centov.

Naročila in denar pošljite na:

Slovenic Publishing Company,

82 CORTLANDT STREET,

NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

82 CORTLANDT STREET